

ἐνοριακή

ΕΥΛΟΓΙΑ

**ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ
ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ
ΑΘΗΝΩΝ**

**Ἔτος ΣΤ΄
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2007
Ἄριθ. Φύλλου 55**

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	Σελίς
1. Τò 2007 γά εἶναι ἔτος λογικό καί Θεολογικό! (π.Β.Θ.Β.)	3
2. Μᾶς δωρήθηκε Τίμιο Ξύλο!	4
3. Ὁ χρόνος καί ἡ μνήμη μας (Ν. Β.)	5
4. Θά τιμήσουμε τούς νεοεισαχθέντες φοιτητές	7
5. Ἐνοριακή συνεργασία ἀγάπης (π. Φίλιππος Μίαρης)	8
6. Ἡ Φιλανθρωπία τῆς Ἐκκλησίας ἔχει σκοπό τὴν σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου (π. Γεώργιος Χάας)	9
7. Τρεῖς Παγκόσμιοι Ἱεράρχες (Κατερίνα Πρεβέντζα)	11
8. Συζήτηση γιὰ τὴν ἱστορία τῆς Ρουμανίας	13
9. Μιά ὀφειλόμενη ἀπάντηση γιὰ τὴν ἱστορία τῆς Ρουμανίας (π. Ἡλίας Φρατσέας)	13
10. Ὄταν ἡ κόλαση θεωρεῖται Παράδεισος (Paulo Coelho)	14
11. Θεέ μου δῶσε στὸν Παπὰ μας ὑπομονή	15
12. Ἡ καταγωγή τοῦ Ρουμανικοῦ λαοῦ (Ἅγ. Ἀγγέλου)	17
13. Ἡ Χριστουγεννιάτικη γιορτὴ τοῦ Νεανικοῦ μας Κέντρου (π. Πασχάλης Γρίβας)	20
14. Μαρία Πετρίδου, ἡ εὐγενής (Γεωργία Καλογεράτου)	24
15. Πρόσκληση στὴ θεατρικὴ παράσταση τῶν νέων μας	27

ἐνοριακὴ **ΕΥΛΟΓΙΑ**

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ Ι. Ν. ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ
ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ (Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν)
Ἀσκληπιοῦ 38 - Ἀθήνα- Τ.Κ. 106 80
Τηλέφωνο:2103612449 - Fax: 2103627037

www.agiosnikolaosasklipiou.gr

Ἑπεύθυνος Συντάξεως:

π. Βασίλειος Ε. Βολουδάκης

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ - ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΔΕΚΤΕΣ

ΧΟΡΗΓΟΙ ΤΕΥΧΟΥΣ:

Ἵρθόδοξος Χριστιανικὴ Ἐνωσις

«ΟΙΚΟΔΟΜΗ»

καὶ

Οἰκογένεια **ANNAΣ ΑΥΓΕΡΙΝΟΥ**

ΤΟ 2007 ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΕΤΟΣ ΛΟΓΙΚΟ ΚΑΙ ΘΕΟΛΟΓΙΚΟ!

Εχρόνος πού πέρασε άφησε μεγάλη άναστάτωση στις ψυχές τῶν ανθρώπων γιατί μᾶς έδωσε νά καταλάβουμε ότι άρχισε ήδη ή εποχή πού οί άνθρωποι θα επιχειρήσουν νά διαστρέψουν και νά αλλάξουν τὰ πάντα, όπως ακριβῶς μᾶς προείπαν οί σύγχρονοι Γέροντές μας.

Βεβαίως υπάρχει τὸ αντίδοτο γι' αὐτή τήν ψυχική άναστάτωση, ή βεβαιότητά μας ότι δέν θα προλάβουν νά ολοκληρώσουν αὐτές τίς αλλαγές, γιατί ὁ Χριστός «**έξήλθε νικῶν και ἵνα νικήσῃ**», ὡστόσο κανείς δέν μπορεί νά άμφισβητήσει ότι βρισκόμαστε σ' ἕνα παγκόσμιο άναβρασμό όπου κάποιοι έπιτήδειοι προσπαθοῦν νά πείσουν τήν ανθρωπότητα ότι τὸ «**πικρὸν (εἶναι) γλυκὺ και τὸ γλυκὺ πικρὸν**».

Τὸ άμέσως, λοιπόν, και πρῶτον «κινδυνευόμενον» εἶναι ή λογική μας, πού βομβαρδίζεται με κάθε λογῆς -τάχα έπιστημονικές- διατυπώσεις, τὰ συμπεράσματα τῶν ὁποίων εἶναι τόσο αὐθαίρετα και άντιφατικά, πού γιὰ νά τὰ δεχθῆ κανείς πρέπει νά άκυρώσει τήν λογική του.

Πληροφορίες πού καταφθάνουν από ὅλο τὸν κόσμο μᾶς άφαιροῦν κάθε διάθεση αισιοδοξίας γιὰ τὸ μέλλον τοῦ πλανήτου μας, άφοῦ από τή νόσο τῆς αὐθαιρεσίας, δηλαδή τῆς άπουσίας λογικῆς, ἔχουν προσβληθεῖ πρωτίστως ἐκεῖνοι πού παλιά έθεωροῦντο ὄντως άνθρωποι τῶν γραμμάτων και τῆς έπιστήμης.

Έπιστήμονες από τήν Εὐρώπη και τήν Ἄμερική, ἔχοντας ὑποτάξει τήν έπιστημονική έρευνα στήν σκοπιμότητα, προσπαθοῦν νά μᾶς πείσουν ότι, τελικά, ὁ άνθρωπος εἶναι ἐγκλωβισμένος στις έπιταγές τῶν κυττάρων και τῶν νευρώνων του και ἔτσι εἶναι παντελῶς ανεύθυνος γιὰ τίς παραβατικές πράξεις του.

Στὸ μικρὸ περιοδικό μας θέλουμε νά συνεχίσουμε και κατὰ τή νέα χρονιά με κείμενα άσκήσεων λογικῆς, γιατί θεωροῦμε τή λογική ὡς τή βάση τῆς Θεολογίας, ή ὁποία Θεολογία εἶναι και ή μητέρα ὅλων τῶν έπιστημῶν, τοῦ παρόντος και τοῦ μέλλοντος αἰῶνος.

Σήμερα, με τήν εἴσοδο τοῦ νέου χρόνου, εκφράζουμε τίς εὐχές μας πρὸς ὅλους τοὺς αναγνώστες μας γιὰ μιὰ εὐλογημένη χρονιά, με στερεωμένη στὸν Θεὸ Λόγο τή λογική μας και με άναπνοή τῆς ψυχῆς μας τήν Θεολογία μας.

π. Β.Ε.Β.

ΜΑΣ ΔΩΡΗΘΗΚΕ ΤΙΜΙΟ ΣΥΛΟ!

ΕἍγιος Νικόλαος, ὁ προστάτης τῆς ἐνορίας μας, μᾶς ἐπεφύλαξε στὴν ἐορτὴ τοῦ ἑνα ἀνέλπιστο δῶρο, ποὺ ἀκόμη δὲν μποροῦμε νὰ τὸ πιστέψουμε. Μετὰ τὸ τέλος τῆς Πανηγυρικῆς Θείας Λειτουργίας τῆς 6ης Δεκεμβρίου 2006, ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Φαναρίου κ. Ἁγαθάγγελος, ὁ ὁποῖος καὶ προέστη, μᾶς ἐδῶρισε -ἐνώπιον τοῦ ἐκκλησιάσματος- ἕνα Σταυρὸ ποὺ περιέχει Τίμιο Ξύλο στὸ κέντρο του, στὴ συμβολὴ τῶν δύο κεραιῶν του. Ὁ Τίμιος αὐτὸς Σταυρὸς ἀνήκε στὸν Θεοφιλέστατο καὶ προέρχεται ἀπὸ τὸ Βατικανό, ὅπου ἐφυλάσσετο τοὺς τελευταίους αἰῶνες.

Ὅπως εἶπε ὁ Θεοφιλέστατος κατὰ τὴν παράδοση τοῦ Σταυροῦ, ὁδηγήθηκε σ' αὐτὴ τὴ δωρεὰ γιὰ νὰ μᾶς προσφέρει στηριγμὸν ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου μας στὸ δύσκολο ἔργο τῆς ἀνακαινίσεως τοῦ Ναοῦ μας ἀλλὰ καὶ τῆς ἀνακαινίσεως τῶν ψυχῶν τῶν ἀνθρώπων, ποὺ εἶναι καὶ τὸ κατ' ἐξοχὴν ἔργο τῆς ἐνορίας.

Εὐθὺς ἀμέσως παραγγείλαμε τὴν κατασκευὴν πολυτίμου καὶ περιτέχνου ἀργυροῦ Σταυροῦ ὥστε ἐντὸς αὐτοῦ νὰ τεθῆ ὁ δωρηθεὶς Τίμιος Σταυρὸς διὰ νὰ τιμηθῆ καὶ νὰ προστατευθῆ ἀπὸ τυχὸν ἀπροσεξίεις τῶν προσκυνητῶν. Ἡ κατασκευὴ τοῦ περίτεχνου Σταυροῦ ἀνετέθη στὸ καλλιτεχνικὸ ἐργαστήριον τοῦ κ. Δημητρίου Ντάλια καὶ τὴν δαπάνη ἀνέλαβε ἡ ἱατρὸς κ. Εὐαγγελία Κοντάκη. Ἀργότερα προτιθέμεθα νὰ κατασκευάσουμε πλησίον τοῦ Τέμπλου καὶ εἰδικὴ προθήκη ὥστε ἐντὸς αὐτῆς νὰ τεθῆ ὁ χαριτόβρυτος Τίμιος Σταυρὸς καὶ νὰ εἶναι προσιτὸς στὴν καθημερινὴ προσκύνηση τῶν πιστῶν.

Εὐγνωμονοῦμε τὸν Πανάγαθο Θεό, τὸν Προστάτη μας Ἅγιο Νικόλαο, ποὺ μᾶς ἔδειξε γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ ἔντονα τὴν παρουσία Του, ἀλλὰ καὶ τὸν Θεοφιλέστατο Ἐπίσκοπο Φαναρίου κ. Ἁγαθάγγελο γιὰ τὴν πολλὴ του ἀγάπη πρὸς τὴν ἐνορία μας καὶ τὴν συμπάραστασή του πρὸς τὸ κοπιῶδες ἱερατικὸ ἔργο. Κύριος ὁ Θεὸς μας καὶ ὁ γνήσιος Αὐτοῦ θεράπων Ἅγιος Νικόλαος νὰ τοῦ ἀνταποδώσουν «κατὰ τὴν καρδίαν του», νὰ τὸν στηρίξουν στὰ καλὰ ἔργα του καὶ νὰ τὸν χαριτώσουν.

Ο ΧΡΟΝΟΣ ΚΑΙ Η ΜΝΗΜΗ ΜΑΣ

Ενας καινούριος χρόνος ήρθε και τις γιορτινές μέρες που πέρασαν, δόθηκαν πολλές ευχές. Ο καθένας μας ευχήθηκε στους άλλους ό,τι ο ίδιος θεωρούσε πιο πολύτιμο. Το κακό είναι ότι όλοι μας θεωρούμε πάνω-κάτω τα ίδια πράγματα πολύτιμα, κι έτσι οι ευχές μας έχουν γίνει στερεότυπες, κι έχουν χάσει τον άμεσο αντίκτυπό τους. Παίρνουμε και δίνουμε ευχές και «χρόνια πολλά» χωρίς την ουσιαστική συμμετοχή της καρδιάς μας. Έξ' άλλου, οι γιορτές μας έχουν τέτοιο τρέξιμο, τόση ταχύτητα και φασαρία και μέριμνα, που δεν έχουμε και πολλή ώρα να μείνουμε με τον εαυτό μας. Παρ' όλ' αυτά, ο κάθε καινούριος χρόνος έρχεται –άγνοώντας μας- μόνο μία φορά και δεν θα ξανάρθει, αλλά, αντίθετα, θα φύγει πολύ γρήγορα, αφήνοντάς μας ανικανοποίητους, με την αίσθηση ότι ο χρόνος – και ο Χρόνος- κυλάει μέσα απ' τα χέρια μας χωρίς να είναι αρκετός, κι εμείς θέλουμε να τον κρατήσουμε και να τον αυξήσουμε, αλλά δεν μπορούμε.

Με την αρχή του καινούριου χρόνου, λοιπόν, θα ήθελα κι εγώ να σας μιλήσω για μια ευχή που δεν τη δώσαμε και δεν την πήραμε, αλλά που, αν ξύσουμε λιγάκι την επιφάνεια της καρδιάς μας, θα τη δούμε κρυμμένη εκεί στο βάθος. Ένας παλιός και μεγάλος συγγραφέας ήταν ο πρώτος που την ανέσυρε από την κρυψώνα της και σκέφτηκε να μάς την ανεβάσει στο συνειδητό μας και να μάς κάνει να δούμε τί είδους άνθρωποι θα γίνουμε αν αυτή η ευχή μας πραγματοποιηθεί.

Αυτός ο συγγραφέας έζησε σε καιρούς πιο παλιούς, πιο ήρεμους, όταν οι άνθρωποι, ακόμη κι αν δεν ήθελαν, αναγκάζονταν να σκεφτούν –ιδίως αυτή την εποχή του χειμώνα- γιατί, το δειλινό έφερνε το σκοτάδι και το σκοτάδι έφερνε τις σκιές... «Όταν αυτές οι σκιές έφερναν στο νοῦ των πιο ηλικιωμένων ανθρώπων άλλες σκέψεις και τους έδειχναν διαφορετικές εικόνες. Όταν τους αποσποῦσαν από τους συλλογισμούς τους κι έπαρναν το σχήμα μορφών και ανθρώπων από το παρελθόν, από τους τάφους, από το βαθύ, βαθύ χάσμα όπου περιπλανῶνται άέναα τα πράγματα που, θα μπορούσαν να έχουν ύπαρξει, αλλά δεν υπήρξαν!...»

Σε κείνο, λοιπόν, τον κόσμο, ζούσε ένας καθηγητής, ο οποίος είχε περάσει πολλές πικρίες στη ζωή του και είχε πονέσει πολύ. Είχε προδοθεί από τον καλύτερό του φίλο, είχε χάσει τους ανθρώπους που αγάπησε, κι είχε καταλήξει μόνος, να διευθύνει ένα μεγάλο σχολείο που, στο σημείο που αρχίζει η ιστορία μας, ήταν κι αυτό άδειο και έρημο, γιατί τα παιδιά έλειπαν για διακοπές.

Κάποιο δειλινό, όταν ο καθηγητής καθόταν μπροστά στη φωτιά του

γραφείου του άφοσιωμένος στις άναμνήσεις του και στη θλίψη του, μία σκιά ξεπήδησε από τις φλόγες. Η σκιά αυτή δεν ήταν τίποτ' άλλο από τὸ Φάντασμα τοῦ ἴδιου του ἑαυτοῦ του, τὸ κομμάτι του ποὺ ἔβλεπε ὅλες τις ἀνθρώπινες ἀναμνήσεις σὰν καταδίκη καὶ σὰν κατάρρα. «Τί εἶναι οἱ ἀνθρώπινες ἀναμνήσεις;» ρώτησε τὸ Φάντασμα. «Ἐνα κρᾶμμα θλίψης, ἀδικίας καὶ μεγάλου κόπου. Αὐτὸς ποὺ θὰ ἀφαιρέσει τις ἀναμνήσεις ἀπὸ τὴν ἀνθρωπότητα, θὰ γίνεῖ μεγάλος εὐεργέτης της, γιατί ἡ ἀνθρωπότητα θὰ γίνεῖ πολὺ πρὸ εὐτυχισμένη ἅμα ἡ μνήμη χαθεῖ, καὶ σὲ προσωπικὸ καὶ σὲ παγκόσμιο ἐπίπεδο.»

ἽΟλοι μας δὲν συμφωνοῦμε μ' αὐτό; ἽΟλοι μας δὲν θέλουμε νὰ προστατευτοῦμε ἀπὸ τις ἀναμνήσεις ποὺ μᾶς πονοῦν; Δὲν θέλουμε νὰ σκληρύνουμε τὴν καρδιά μας, γιὰ νὰ τὴν κάνουμε ἄτρωτη, γιατί ἔτσι θὰ ἀπαλλαγοῦμε ἀπὸ τὴ θλίψη ποὺ τὴ θεωροῦμε δυσάρεστο πρᾶγμα;

Ὁ καθηγητὴς τοῦ βιβλίου ζήτησε νὰ τοῦ δοθεῖ ἕνα δῶρο: νὰ τοῦ ἀφαιρεθοῦν οἱ ἀναμνήσεις καὶ ὁ πόνος ποὺ τοῦ προκαλοῦσαν. Καὶ τὸ «δῶρο» τοῦ δόθηκε, καὶ μάλιστα μὲ «τόκο». Θὰ μετέδιδε τὸ «χάρισμα» του σὲ ὅποιον τὸν πλησίαζε, καὶ θὰ γινόταν, ἔτσι, «εὐεργέτης» τῆς ἀνθρωπότητας, ἀκριβῶς ὅπως τὸ ἐπεθύμησε, ἀκριβῶς ὅπως τὸ ἐπιθυμοῦμε καὶ ὅλοι μας ὅταν εἴμαστε βέβαιοι ὅτι ξέρουμε τὸ καλύτερο καὶ γιὰ μᾶς καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους.

Τὸ Φάντασμα, μετὰ τὴν «εὐεργεσία» του ἔφυγε, ἀφήνοντας τὸν καθηγητὴ μόνο. Πραγματικὰ καὶ ὀλοκληρωτικὰ μόνο. Γιατί δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερη καὶ βαθύτερη μοναξιά ἀπ' τὴ μοναξιά τοῦ ἀνθρώπου ποὺ κλείνει τὴν καρδιά του προσπαθώντας νὰ τὴν προστατέψει καὶ σβήνει ἀπὸ τὸ νοῦ του ὅ,τι τὸν πόνεσε καὶ τὸν πονάει. Γι' αὐτὸ ἡ ἐποχὴ μας εἶναι ἐποχὴ μοναξιάς. Γιατί ἀνεχόμαστε τοὺς ἄλλους ὅσο δὲν μᾶς ἐνοχλοῦν. Κι ἂν τὸ καλοεξετάσουμε, ὅλοι μας ἐνοχλοῦν καὶ ὅλοι μας ἀδικοῦν, κι ὅλοι ἐπιμένουν νὰ μὴν ἀναγνωρίζουν τὴν ἀξία μας. Γι' αὐτὸ κι ἐμεῖς ὅλους τοὺς διαγράφουμε καὶ μένουμε μὲ τὸν ἑαυτὸ μας. Κι αὐτὴ τὴ σκληρότητα καὶ τὴ μοναξιά, τὸ «χάρισμα» τοῦ καθηγητῆ, ἐξακολουθοῦμε νὰ τὴ μεταδίδουμε ὁ ἕνας στὸν ἄλλον σὰν πραγματικὴ ἐπιδημικὴ ἀρρώστεια.

Ἐχουμε ὅμως σκεφεῖ τί θὰ γινόταν ἂν ὁ Θεὸς μας ἔμοιαζε καί, ξαφνικά, ἀποφάσιζε ὅτι ἡ παρουσία μας στὸν κόσμον εἶναι μιὰ πραγματικότητα ποὺ Τὸν ἐνοχλεῖ, γιατί ἐμεῖς, ὄχι μόνο παρακούσαμε ἐνῶ Ἐκεῖνος μᾶς εὐεργετοῦσε, ὄχι μόνο Τὸν ἀδικήσαμε καὶ Τὸν ἀδικοῦμε γιατί συνεχῶς Τὸν ὑποψιαζόμαστε πὼς θέλει νὰ μᾶς ἐκμεταλλευτεῖ –γιὰ νὰ κερδίσει τί ἄραγε;– ὄχι μόνο Τὸν κατηγοροῦμε ὅτι εἶναι τύραννος καὶ μᾶς βασανίζει, ὄχι μόνο σταυρώσαμε τὸν μόνον ἀναμάρτητο καὶ λυτρωτὴ μας, ἀλλὰ κάθε μέρα ποὺ περνάει ὄλο καὶ κάτι ἐφευρίσκουμε ἐναντίον Του, ὄλο καὶ κάποια ἀπίθανη ἱστορία θὰ σκαρώσουμε γιὰ νὰ Τὸν ἀποδείξουμε ἐλαττωματικὸ. Τί θὰ γινόταν, λοιπόν, ἂν ἀποφάσιζε νὰ μᾶς ξεχάσει;

Στὴν ἱστορία τοῦ καθηγητῆ, ἡ θεραπεία τοῦ κακοῦ ἦρθε ἀπὸ μιὰ γυναίκα,

ή όποία πάντα σκεφτόταν πρώτα τούς άλλους κι ύστερα τόν έαυτό της. Αυτή είχε μάθει τήν «τέχνη» νά θεραπεύει πρώτα τις δικές της πληγές, κι ύστερα καί τών άλλων. Κι αυτή άναίρεσε τις έπιπτώσεις του «δώρου» από όλους, εκτός από τόν ίδιο τόν καθηγητή, γιατί εκείνος τό είχε έπιθυμήσει καί τό είχε ζητήσει τό «δώρο» του, απ' τό βάθος τής καρδιάς του.

Έμείς τώρα, μέ τή σειρά μας, τί μπορούμε νά κάνουμε για νά μαλακώσουμε τή σκληρή μας καρδιά καί νά ρίξουμε βάλαμο στις άνοιχτές καί όδυνηρές πληγές μας;

«Έγώ δέν ξέρω πολλά γράμματα καί δέν σκέφτομαι πολύ,» ειπεί ή κοπέλλα πού είχε τό μυστικό τής θεραπείας στον καθηγητή του βιβλίου, «άλλά, θέλετε νά σάς πώ γιατί θέλω νά θυμόμαστε όλες τις άδικίες καί τις θλίψεις πού μās έχουν συμβεί;»

«Γιατί;» ρώτησε αυτός.

«Για νά μπορέσουμε νά συγχωρήσουμε! Υπάρχει μεγαλύτερη εύλογία απ' τό νά θυμάται κανείς αυτούς πού τόν άδίκησαν καί νά θυμάται πόσο θερμά κι έγκάρδια τούς συγχώρεσε; Κι έτσι, νά μείνουμε όλοι στή μνήμη του Θεού: έμείς καί ή συγχώρηση πού δώσαμε...»

Και του έδειξε τό πορτραίτο ενός απ' τούς προκατόχους του, πού είχε στό κάτω μέρος γραμμένη τή φράση: «Θεέ μου, κράτησε ζωντανή τή μνήμη μου!»

Αυτή τήν εύχή θα ήθελα κι εγώ νά κάνω σέ όλους μας τή νέα χρονιά πού αρχίζει. Νά μās κρατήσει ζωντανή ό Θεός τή μνήμη μας. Για νά θυμόμαστε όλους όσους μās λύπησαν καί μās άδίκησαν. Για νά θυμόμαστε όλους όσους βαθεία κι έγκάρδια συγχωρήσαμε! Καλή Χρονιά!

N. B.

ΘΑ ΤΙΜΗΣΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ ΦΟΙΤΗΤΕΣ

Η ένορία μας θα τιμήσει φέτος τούς νεοεισαχθέντες ένοριτες φοιτητές σέ μιá όμορφη καί πνευματική εκδήλωση, στό τέλος τής Κυριακάτικης Θείας Λειτουργίας, στις 28 Ιανουαρίου 2007.

Από τόν Σεπτέμβριο του 2006, έχουμε ανακοινώσει στό έκκλησίασμα τήν πρόθεσή μας νά βραβεύσουμε τά νέα παιδιά πού πρόσφατα πέτυχαν στό Πανεπιστήμιο καί ζητήσαμε νά μās δηλωθούν τά όνοματεπώνυμα τών νέων φοιτητών, οί Σχολές εισαγωγής τους καί ή βαθμολογία τους. Ήδη, έχει καταρτισθεί ό κατάλογος αυτών πού θα βραβευθούν καί όλα είναι έτοιμα για νά τιμηθί ό κόπος, ή έπιμέλεια καί ή φιλομάθεια τών νέων παιδιών μας.

Θεωρούμε ύποχρέωσή μας νά βρισκόμαστε δίπλα στους καλούς άγώνες τών πιστών ένοριτών μας καί ιδιαίτέρως στους άγώνες τής Νεολαίας μας, πού, στή σύγχρονη εποχή έχει νά φέρει σέ πέρας ένα καλό άγώνα μέσα από άσχημες καί αντίξοες συνθήκες.

Καλοϋμε όλους σας νά βρεθίτε σ' αυτή τήν ώραία εκδήλωση.

ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΓΑΠΗΣ

Ε Πρόεδρος και τὸ Συμβούλιο τοῦ Ἐνοριακοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου αισθάνονται τὴν ἀνάγκη νὰ δοξολογήσουν τὸν Τριαδικὸ Θεὸ μας γιὰ τὰ ἀποτελέσματα τῆς Ἐνοριακῆς συνεργασίας ἀγάπης στὸν ἐφετεινὸ Χριστουγεννιάτικο Ἔρανο Ἀγάπης.

Θερμά, ἐπίσης, εὐχαριστοῦν τοὺς ἐνορίτες μας γιὰ τὴ μικρὴ ἢ μεγαλύτερη χρηματικὴ προσφορὰ τους ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν συνεχῆ βοήθεια τους σπὴν ἐξασφάλισι καθημερινῶς 35 μερίδων φαγητοῦ καὶ μνηαίων βοηθημάτων, ὕψους 2.000 Εὐρώ. Στους πτωχοὺς μας προσφέραμε στὶς γιορτὲς ἐκτὸς ἀπὸ τὰ δῶρα καὶ 4.000 Εὐρώ, σὺν τὸ καθημερινὸ φαγητό, ἀκόμη καὶ τὰ Χριστούγεννα καὶ τὴν Πρωτοχρονιά, πού συνέφαγαν οἱ ἱερεῖς μαζί τους.

Θερμές εὐχαριστίες καὶ πρὸς ὅλους ἐκείνους τοὺς ἐθελοντὲς ἐραμιστὲς –ἄνδρες καὶ γυναῖκες– πού χτύπησαν τὶς πόρτες τῶν ἐνοριτῶν μας κατὰ τὸν ἔρανο αὐτὸ καὶ εἰσέπραξαν μαζί μὲ τὸν ὀβολὸ τῶν φιλανθρώπων καὶ τὶς ὕβρεις καὶ τοὺς προπιλακισμοὺς τῶν σκληροκαρδων ἀνθρώπων. Ἡ προσφορὰ τῶν ἐραμιστῶν εἶναι πολὺ σημαντικὴ, γιὰτὶ χωρὶς αὐτὰ τὰ πρόσωπα, ἐλάχιστα θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ γίνουιν. Εἶναι οἱ ἄμεσοι συνεργάτες μας. Ὁ Κύριος νὰ τοὺς ἀνταποδώσῃ κατὰ τὴν καρδίαν τους καὶ κατὰ τὴν καλή τους ὁμολογία καὶ ταπεινώσῃ τους ἐνώπιον τῶν ὕβριστῶν.

Ὁ καρπὸς τοῦ ἐφετεινοῦ Ἐράνου Ἀγάπης μετρίεται σὲ ἄπειρα αισθήματα φιλανθρωπίας καὶ ἀνθρωπιᾶς ἀλλὰ καὶ σὲ 19.360 Εὐρώ (δηλ. 10% αὐξίση ἀπὸ πέρυσι), τὰ ὅποια σὲ ἀναλογία 35% γιὰ τὰ Ἰδρύματα τοῦ Γενικοῦ Φιλοπτώχου τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καὶ σὲ 65% γιὰ τὸ Ἐνοριακὸ Φιλόπτωχο Ταμεῖο θὰ ἀνακουφίσουν πολλοὺς πάσχοντες καὶ ἐμπερίστατους ἀδελφούς μας καὶ θὰ μᾶς ἀνταποδώσουν τὴν εὐλογία τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν χαρὰ πού τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ ἐπισκιάσῃ. Καὶ τοῦ χρόνου!

**Διὰ τὸ Ἐνοριακὸ Φιλόπτωχο Ταμεῖο
Ὁ Ὑπεύθυνος
π. Φίλιππος Μίαρης**

Η ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΕΧΕΙ ΣΚΟΠΟ ΤΗΝ ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Στὸ τεῦχος τοῦ Νοεμβρίου ἐπικεντρώσαμε τὸ ἐνδιαφέρον μας στὰ πρακτικὰ προβλήματα κατὰ τὴν ἐξάσκηση τῆς φιλανθρωπίας μὲ τὴν σιενὴ ἔννοια, δηλ. τῆς ὑλικῆς καὶ πνευματικῆς συμπαραστάσεως τῶν (ἀν)αξιοπαθούτων τῆς ἐνορίας μας καὶ ἄλλων, ποὺ καταφεύγουν στὴν ἐνορία μας. Προβλήματα τὰ ὁποῖα ὑπάρχουν, ἐπειδὴ καὶ οἱ δύο πλευρὲς, δότες καὶ λήπτες, δὲν εἴμαστε αὐτοὶ ποὺ θὰ ἔπρεπε.

Μετὰ χαρᾶς διαπιστώσαμε ὅτι τὸ μικρὸ αὐτὸ περιοδικὸ δὲν καταλήγει στὸ καλάθι τῶν ἀχρήστων, ἀλλὰ διαβάζεται καὶ μελετᾶται, ἐπειδὴ οἱ ἀντιδράσεις ὑπῆρξαν ἄμεσες: Ὑπάρχει μεγάλη προσφορὰ σὲ ἐθελοντικὴ ἐργασία καὶ ὑλικά ἀγαθὰ. Ἐπίσης κατέφθασε καὶ μιὰ ἐπιστολὴ τοῦ ἀγαπητοῦ μας ἐνορίτου κ. Στεφάνου Σβορώνου, μὲ τίτλο «Φιλανθρωπία πρὸς ὅλους» (βλ. τεῦχος Δεκεμβρίου 2006).

Τὸν εὐχαριστοῦμε ἰδιαίτερος γιὰ τὴν παραπομπὴ στὸν σεβαστὸ καὶ μακαριστὸ Γέροντα π. Ἐπιφάνιον Θεοδωρόπουλον, τὰ λόγια τοῦ ὁποίου ἐνισχύουν τὶς θέσεις μας καὶ δὲν ἔρχονται καθόλου σὲ ἀντίθεση μὲ αὐτὰ ποὺ γράψαμε, διότι ὁ π. Ἐπιφάνιος στὴν ἀπάντησή του, τὴν ὁποία μᾶς μετέφερε ὁ κ. Σβορώνος, δίνει ὁδηγίες γιὰ τὴν προσωπικὴ ἐξάσκηση τῆς φιλανθρωπίας ἀπὸ τὸν κάθε Χριστιανό, καὶ ὄχι γιὰ τὸ φιλανθρωπικὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας.

Ὡς ἱερεῖς, οἱ ὁποῖοι ἔχουμε τὴν ἐργασία νὰ συντονίσουμε τὶς δραστηριότητες τῆς ἐνορίας σ' αὐτὸ τὸν τομέα, εἴμαστε διαχειριστὲς τῶν προϊόντων τῆς ἀγάπης τῶν ἐνοριτῶν καὶ ὄχι μόνον τῆς δικῆς μας τσέπης. Κατὰ συνέπεια εἴμαστε ὑπόλογοι στοὺς ἐνορίτες μας γιὰ τὴ διαχείρισή μας αὐτή! Ἐξ ἄλλου, ἀναφερόμενοι στὴν ὁδηγία τῆς Σοφίας Σειράχ «Δὸς τῷ εὐσεβεῖ» μιλήσαμε γιὰ στοιχειώδη εὐσεβεία, ἄρα κάποια συστολή, τὴν ὁποία αἰσθάνεται ὁ κάθε ἄνθρωπος σὲ ὁποιοδήποτε περιβάλλον, τὸ ὁποῖο πλησιάζει ὡς ἰκέτης, ἓνα αἶσθημα ποὺ ἔχει καὶ ὁ ἀλλόθρησκος. Παραπάνω δὲν τοῦ ζητᾶμε!

Ἄρα τὸ πρόβλημά μας δὲν εἶναι οἱ ἀλλόθρησκοι. Τὸ πρόβλημά μας εἶναι αὐτοί, οἱ ὁποῖοι ἐπικαλοῦνται τὴν Χριστιανικὴ τους ἰδιότητα, ἀλλὰ δὲν ἔχουν καὶ δὲν θέλουν νὰ ἔχουν καμία σχέση μὲ τὸν Χριστὸ καὶ μὲ τὴν Ἐκκλησία Του. Τὴν Ἐκκλησία τὴν βλέπουν ἀποκλειστικὰ καὶ μόνον ὡς

έναν οργανισμό υποχρεωμένο να τους έξυπρητη ποικιλοτρόπως, πάντα όμως υλικά. Πολλές φορές αυτοί οί άνθρωποι μπαίνουν σαν είσβολείς και' εύθειαν στο γραφείο τών 'Ιερέων, χωρίς καν να κάνουν τον Σταυρό τους, και διατυπώνουν τα αίτήματά τους με θράσος, άκόμα και με άπειλές, ψευδόμενοι άσύστολα. Τί λέτε; 'Εδω δέν βλάπτει να δώσης; Δέν θα έκανες τον θρασυ θρασύτερον και τον άσεβη άσεβέστερον; Μπορεί ένας άνθρωπος να πλησιάζη με αυτό τον τρόπο την 'Εκκλησία, έπειδη πεινάει ή πονάει; Όχι βέβαια! Με αυτό τον τρόπο πλησιάζει μόνον όποιος είναι υπόδουλος ίσχυρών παθών, στα όποια έχει παραδοθή με την θέλησή του. Μα σ' αυτήν την περίπτωση και ό μακαριστός π. 'Επιφάνιος συμβουλεύει στην άμέσως έπομένη άπάντησή Του, να μην δώσουμε χρήματα σε κάποιον που τα χρησιμοποιεί για τυχερά παιχνίδια ή στον 'Ιππόδρομο, έπειδη «έδω του κάλλιεργεις τό πάθος του». Πόσο μάλλον ίσχύει αυτό, αν τα χρήματα που θα δίναμε, θα πήγαιναν για ποτό, ναρκωτικά ή κοινές γυναίκες;

Ό Θεός είναι ό μόνος φιλόανθρωπος, και ως τέτοιος θέλει «πάντας ανθρώπους σωθήναι και είς επίγνωσιν άληθείας έλθειν». Η φιλανθρωπία της 'Εκκλησίας είναι ό, τι υλικό και πνευματικό έξυπρητεϊ αυτόν τον σκοπό. Δέν είναι μόνο τα χρηματικά βοηθήματα, συσίτια και άλλες άγαθοεργίες, αλλά φιλανθρωπία είναι και ό έλεγχος, τα επίπμια, οί εύχές και τα Μυστήρια της έκκλησίας μας.

Δυστυχώς και αυτά τα πνευματικά τα θεωρούμε συχνά ως υλικά και τα άπατούμε με την ίδια θρασύτητα. Αυτό είναι άναμενόμμενο. Όποιος δέν μπορεί να κρατηθή στα άπά, υλικά, χειροπιαστά, πώς να κρατηθή στα άόρατα και πνευματικά;

Γράψαμε, λέμε και ζαναλέμε ότι ζητάμε νέον τρόπο φιλανθρωπίας, ζητάμε να ζαναβιώσουμε την κοινωνία τών πρώτων Χριστιανών, αλλά οί πρώτοι αυτοί Χριστιανοί βαπίστηκαν ένσυνείδητα, ήταν άνακαινούμενοι άνθρωποι, δέν παρέμειναν παλαιάνθρωποι. Οί παλαιάνθρωποι, ως είναι και Χριστιανοί, έχουν ανάγκη κατηχήσεως και ριζικής άνακαινίσεως.

Η φιλανθρωπία της 'Εκκλησίας όφείλει να τηρή αυτή την σειρά. Άλλιώς όλοι ξέρουμε τό άποτέλεσμα, όταν βάζης νέο κρασί σε παλαιούς άσκους.

π. Γεώργιος Χάας

Μέ λόγια καί μέ ἔργα

ΤΡΕΙΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΙ ΙΕΡΑΡΧΕΣ

Τριότη τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν. Τῶν τριῶν φωστήρων τῆς τρισηλίου Θεότητος. Τῶν Τριῶν μεγάλων Ἱεραρχῶν τῆς ἐκκλησίας μας. Βασιλείου τοῦ Μεγάλου – Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου – Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου. Οἱ τρεῖς μέγιστοι φωστήρες καί μελίρρυτοι ποταμοὶ τῆς σοφίας, πού κάθε Γενάρη γιορτάζουμε εἶναι θαυμάσιοι σέ ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις τῆς πολύπλευρης ζωῆς τους. Βαθεῖς θεολόγοι καί ταλαντοῦχοι, κήρυκες τῶν ἠθικῶν ἀληθειῶν τῆς Πίστης, πέτυχαν καί οἱ τρεῖς ὑπέροχο συνδυασμὸ λόγου καί ἔργων, θεωρίας καί πράξης καί ἄφησαν πρότυπο παράδειγμα χριστιανοῦ, ἄξιο γιὰ μίμηση ἀπὸ κληρικούς καί λαϊκούς. Ἔδωσαν καί δίνουν οὐσιώδη μηνύματα καί γιὰ τὸ σύγχρονο ἄνθρωπο πού μπῆκε στὸν 21^ο αἰῶνα. Τὰ μηνύματά τους ἐκπέμπονται μὲ τὴ ΔΙΔΑΧΗ ΤΟΥΣ, τὰ ΒΙΩΜΑΤΑ τους καί τὰ ΕΡΓΑ ΤΟΥΣ.

Δούλεψαν ἐπίμονα γιὰ ν' αὐξηθεῖ καθένας τους «εἰς ἄνδρα τέλειο» ὥστε νὰ μπορεῖ νὰ ἀναμεταδίδει «ἔργα καί λόγια» πάντα φῶς Χριστοῦ. Ἐγίναν πρῶτα οἱ ἴδιοι ποιητὲς τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ ὥστε μὲ τὶς ἐμπειρίες τους νὰ μποροῦν νὰ ἐμπνέουν τοὺς γύρω, νὰ τοὺς ὑποκινοῦν καί νὰ τοὺς προτρέπουν ἀποτελεσματικὰ στὸ νὰ βιώνουν τὴν πίστη καί νὰ ἀποφεύγουν τὴν εὐπερίστατη ἁμαρτία. Συνδυάζοντας σοφία καί ἀρετὴ θεμελίωσαν τὸν χριστιανικὸ πολιτισμὸ πάνω στὸν ὁποῖο στάθηκαν καί ἐργάστηκαν ὅλοι οἱ σοφοὶ τοῦ κόσμου, γιὰ νὰ χαρακτηριστοῦν «οἰκουμενικοὶ δάσκαλοι».

Ἡ φωτεινὴ αὐτὴ τριάδα, τὸ ἀντιφέγγισμα αὐτὸ τῆς τρισηλίου θεότητος, ἐπύρσευσε μὲ τὶς λαμπρὲς ἀκτῖνες τῶν θείων δογμάτων ὅλη τὴν οἰκουμένη καί φανέρωσαν διαδοχικὰ καί οἰκουμενικὰ τὴν καθολικὴ ὀρθοδοξία. Ἀγωνίστηκαν γιὰ τὸ ἑλληνορθόδοξο μέτρο καί τὴν ψυχικὴ ἰσορροπία γιὰ νὰ καταστεῖ ἑλληνισμὸς καί χριστιανισμὸς ἡ ὠραιότερη σύνθεση ἀπ' ὅσες φιλοτέχνησε ἄνθρωπος καί Θεὸς νοῦς. Οἱ τρεῖς Ἱεράρχες διέπρεψαν σ' ὅλα τὰ πεδία τῆς ζωῆς: Θεολογικὸ, ἐκκλησιαστικὸ, ἠθικὸ, πνευματικὸ, ἐπιστημονικὸ, φιλοσοφικὸ, ἐρευνητικὸ, συγγραφικὸ, ἀνθρωπιστικὸ καί κοινωνικὸ. Ἐφάρμοσαν κοινωνικὴ πολιτικὴ πού κανένα κράτος τῆς γῆς δὲν μπόρεσε νὰ ἐφαρμόσει. Ἰδρυσαν πλῆθος εὐαγῶν ἰδρυμάτων. Νοσοκομεῖα, γηροκομεῖα, πτωχοκομεῖα, ξενῶνες κλπ. Ἦταν πρότυπα ἀρετῆς, ὑποδείγματα ἀγωγῆς καί φωτεινοὶ ὁδηγοὶ γιὰ τὴν ἠθικὴ ἀνάπτυξη τῆς νέας γενιᾶς στοὺς χαλεπούς καιροὺς μας.

Γνώριζαν ὅτι ἡ νεανικὴ ἡλικία ἔχει πολλὰ ἐσωτερικὲς δυσκολίες καί περικυκλώνεται καί ἀπὸ ἀναρίθμητες ἐξωτερικὲς.

«Μύριον κακῶν ἐσμός συνέζευκται ἢ νεότης» ἔλεγε ὁ Μ. Βασίλειος. Δηλ. ἡ ζωὴ τῶν νέων συνδέεται μὲ πλῆθος κακῶν. Ὄταν παραμεληθεῖ ἡ νεότης καί δὲν ἔχει ἀνώτερα ἰδανικὰ καί δημιουργικὲς ἀπασχολήσεις, ἀλλὰ μένει ἀργή, βυθίζεται στὶς ἁμαρτίες.

«Θηρίου παντὸς ἀγριωτέρα γίνεται...» ἔλεγε ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος. Γίνεται

δηλαδή χειρότερος κι από θηρία (ας θυμηθούμε τους σημερινούς Χούλιγκανς).
Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος μὲ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν εὐαίσθητη καρδιά του ἔστρεψε τὴν ὁρμὴ τῶν νέων σὲ ὑψηλὰ καὶ ὠραῖα ἀγωνίσματα πνευματικὰ πού δίνουν σπουδαῖο νόημα καὶ μεγάλη ἀξία στὴ ζωὴ. Καὶ οἱ τρεῖς Ἱεράρχες ἦταν ἄφοβοι καὶ ἀπόητοι. Πιστοὶ στὶς ἐπάλλξεις τοῦ καθήκοντος, ἀκάματοι καὶ ἀλύγιστοι μπροστὰ στὸ δίκαιο καὶ τὴν ἀλήθεια γιὰ νὰ χρησιμεύσουν ὡς καταξιωμένα πρότυπα προσωπικῆς καὶ κοινωνικῆς ζωῆς καὶ πολιτείας. Δίδασκαν ὅλους ἀλλὰ περισσότερο τοὺς νέους τὴν ΑΓΑΠΗ. Τὴν ἀληθινὴ ΑΓΑΠΗ. Αὐτὴ ἡ ἀγάπη ἔλεγαν εἶναι δυὸ χέρια ἐνωμένα μέρα νύχτα, χειμῶνα – καλοκαίρι, ἀνοιξή – φθινόπωρο, τώρα καὶ πάντα. Εἶναι τὸ ΦΩΣ πού φωτίζει τὰ θολωμένα μάτια. Εἶναι τραγούδι τῆς ψυχῆς πού ὅμως ξέρεи καὶ νὰ κλαίει. Εἶναι ἡ ἠχώ τοῦ Θεοῦ, ἡ ἀνταύγεια τ' οὐρανοῦ. Αὐτὴ ἡ ἀγάπη, κάθε στιγμή σκιρτᾷ γιὰ νέα σκιρτήματα, γιὰ νέες θυσίες καὶ προσφορές. Αὐτὴ δίνει καὶ παίρνει συνεχῶς.

Ὅταν ἀγκαλιάζει θέλει ν' ἀγκαλιάζεται. Ὅταν δροσιζει θέλει νὰ δροσιζεται, ὅταν ζεσταίνει θὰ ζεσταίνεται, ὅταν ἀνοίγει νὰ τῆς ἀνοίγονται καὶ ὅταν φέρνει τὴν Ἄνοιξη νὰ τῆς χαμογελοῦν. Τὸ μεγαλεῖο τῆς ὅμως κατὰ τὸν Ἱερὸ Χρυσόστομο εἶναι ὅταν δίνει χωρὶς νὰ παίρνει. Ὅταν καίει σὰ λαμπάδα χωρὶς νὰ περιμένει οὔτε ἓνα μπράβο. Αὐτὴ ἡ ἀγάπη εἶναι καὶ ἡ πὸ σπάνια. Γι' αὐτὸ εἶναι εὐτυχισμένος ὅποιος τὴ ζῆ. Καὶ οἱ τρεῖς τους ξεχώρισαν τὴν ἀγάπη πού ξεκίνησε ἀπὸ τὸ λόφο τοῦ Γολγοθᾶ! Ἀγάπη καὶ θυσία γιὰ χάριν τοῦ πλησίον.

Αὐτὴ ἡ ἀγάπη κηρύσσεται ἀπὸ τοὺς Τρεῖς φωστῆρες τῆς τρισηλίου Θεότητος. Αὐτὴ τὴν ἀγάπη θέλησαν μὲ τὴ διδασκαλία τους νὰ ριζώσουν στὶς καρδιές μας καὶ μάλιστα στὶς καρδιές τῶν νέων.

Πρότυπα ἀρετῆς καὶ οἱ τρεῖς τους, ὑποδείγματα ἀγωγῆς καὶ φωτεινοὶ ὁδηγοὶ γιὰ τὴν ἠθικὴ ἀνάπτυξη τῆς νέας γενιᾶς στοὺς χαλεποὺς καιροὺς μας. Χρειαζόμαστε μία παιδεία ἡρωϊσμοῦ καὶ θυσίας γιὰ νὰ διαφυλλάξουμε τὴν πολιτιστικὴ μας κληρονομιά καὶ ν' ἀνεβάσουμε τὴν ποιότητα τοῦ ἀνθρώπου, φρενάροντας τὴν ἀλλοτρίωση καὶ τὸν μαρασμό. Γιατί, ὅπως τονίζει ὁ Μ. Βασίλειος, «σὲ ὅσους σκέφτονται ὀρθὰ ἡ παιδεία εἶναι περισσότερο πολύτιμη ἀπὸ πολλὰ ἄλλα ἀγαθὰ». Τὴ δυναμικὴ ἀλήθεια! Πρόταση ζωῆς γιὰ τοὺς νέους μας πού ποθοῦν τὰ μεγάλα καὶ ὑψηλὰ. Καὶ πόσο διαφορετικοὶ μποροῦν νὰ γίνουν ὅλοι οἱ νέοι τῆς πατρίδας μας ἂν θελήσουν νὰ συμμορφωθοῦν πρὸς τὶς προτάσεις τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν καὶ τῶν μεγάλων προτάσεων τῆς παιδείας μας.

Ἄς κοιτάξουμε, λοιπόν, μὲ σεβασμὸ καὶ δέος τὶς φωτεινὲς μορφές τους. Ἄς ἀνοίξουμε τὶς καρδιές μας στὰ θεῖα τους διδάγματα.

Τοὺς γιορτάζουμε σὰν Ἕλληνες γιατί λάμπρυναν τὸ ἔθνος μας.

Σὰν Χριστιανοὶ γιατί θεμελίωσαν τὴν ὀρθόδοξη πίστη μας.

Σὰν ἄνθρωποι γιατί μᾶς δίδαξαν ὅτι ἡ ἐργασία καὶ ἡ ἀγάπη εἶναι τὰ καλύτερα προϊόντα τοῦ χριστιανικοῦ πνεύματος ἀνὰ τοὺς αἰῶνες.

Κατερίνα Παπαγιαννοπούλου-Πρεβέντζα

Ἐκπαιδευτικὸς

ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Σημείωση τῆς Συντάξεως τοῦ περιοδικοῦ μας:

Ὁ συνεφημέριός μας π. Ἡλίας Φρατσέας δημοσίευσε στὸ περιοδικό μας ἓνα ἄρθρο γιὰ τὴν ἱστορία τοῦ Χριστιανισμοῦ στὴ Ρουμανία, τὸ ὁποῖο προκάλεσε μιὰ ἐνδιαφέρουσα συζήτηση. Ἐπειδὴ στὴ συζήτηση προστίθενται καὶ ἄλλοι ἀναγνώστες μας καὶ ὅπωςδήποτε θὰ ἐπακολουθήσῃ καὶ ἄλλη ἀπάντηση τοῦ π. Ἡλίας, ἐπιθυμοῦμε νὰ διευκρινήσουμε ὅτι ἀποδοκιμάζουμε μὲν τὴν ὅποια ρατσιστικὴ ἐκδοχὴ τῆς ἱστορίας, ὅπως ἐπίσης θεωροῦμε ὅτι ἓνας λαὸς μὲ μακροχρόνια παρουσία στὸν κόσμον (ὅπως ὁ Ἑλληνικὸς) δὲν ἔχει μόνον προνόμια ἀλλὰ πρωτίστως παγκόσμια εὐθύνη, ὥστόσο πιστεύουμε ὅτι στὴν καταγραφή τῆς ἱστορίας πρέπει νὰ ἀπουσιάζῃ ὁ ὅποιος σωβινισμὸς καὶ νὰ ἀποτυπώνεται ἡ ἀλήθεια. Γι' αὐτό, θὰ προσφέρουμε τὶς σελίδες τοῦ περιοδικοῦ μας μὲ πολλὴ χαρὰ καὶ ἐνδιαφέρον ἕως ὅτου τεκμηριωθῇ ἡ ἱστορικὴ ἀλήθεια.

Μιὰ ὀφειλομένη ἀπάντηση

ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Στὸ τεῦχος Δεκεμβρίου τῆς «**Εὐλογίας**», ὁ κ. Βασίλης Π. Μακρῆς διετύπωσε ὀρισμένες ἐνστάσεις ὡς πρὸς τὴν ἱστορία τῆς Ρουμανίας ἐνστάσεις σχετικὲς μὲ τὴν ἀπαρχὴ τοῦ Χριστιανισμοῦ στὸ ἔδαφος τῆς Ρουμανίας. Πρὶν ὅμως ν' ἀσχοληθῶ μ' αὐτὲς πρέπει νὰ τονίσω δύο γεγονότα:

1. Τὸ ἄρθρο γιὰ τὴν «**Βυζαντινὴ παράδοση**» ἀποτελεῖτο ἀρχικὰ ἀπὸ ἕξι σελίδες, ἀλλὰ λόγω τῆς οἰκονομίας τοῦ περιοδικοῦ τὸ συντόμευσα. Ὁ περιορισμὸς τοῦ κειμένου ἐπέφερε ἀσφαλῶς καὶ περιορισμὸ τῶν πληροφοριῶν καὶ κάποια λακωνικὴ διατύπωση τῶν ἱστορικῶν γεγονότων.

2. Ἀσχολοῦμαι μὲ τὴν ἱστορία τῆς Ρουμανίας ἀπὸ τὸ ἔτος 1968, συμμετέχοντας τρία συνεχῆ ἔτη σὲ ἀρχαιολογικὲς ἀνασκαφὲς σὲ τοποθεσίαις ποὺ κάλυπταν ἀπὸ νεολιθικὴ μέχρι τὴν ὑστερομεσαιωνικὴ περίοδο, καὶ ἔπειτα ἐργαζόμενος γιὰ τέσσερα χρόνια ὡς ἐρευνητὴς σὲ ἀρχεῖο. Ἐμαθα δηλαδὴ τὴν προχριστιανικὴ καὶ τὴν χριστιανικὴ ἐποχὴ *in situ*, σὲ ἀρχαιολογικοὺς χώρους.

Γιὰ τὶς παρατηρήσεις ποὺ κάνει ὁ ἀναγνώστης μου, ἔχω νὰ σημειώσω τὰ ἑξῆς:

α) Τὴν ἐποχὴ τῆς ἀποστολικῆς δράσεως τοῦ ἀποστόλου Παύλου τόσο τὸ Ἰλλυρικὸ (ἀπὸ τὸν Π αἰῶνα π.Χ.), ὅσο καὶ ἡ ἐπαρχία *Noricum* (περίπου ἡ σημερινὴ Αὐστρία -τὸ 16 π. Χ.) καὶ ἡ Παννονία (σημερινὴ Οὐγγαρία - τὸ ἔτος 9 μ. Χ.) καὶ τὸ ἔτος 15 μ.Χ. ἡ ἐπαρχία *Μοισία*, ἡ ὁποία ἐκτεινόταν ἀπὸ τὴν πόλη *Singidunum* (= Βελιγράδι) μέχρι τὶς δυτικὲς ὄχθες τῆς Μαύρης Θάλασσας, εἶχαν ἐνσωματωθεῖ

Συνέχεια στὴ σελίδα 16

Μιά όμορφη ιστορία του PAULO COELHO

ΟΤΑΝ Η ΚΟΛΑΣΗ ΘΕΩΡΕΙΤΑΙ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

Ενας άντρας, τὸ ἄλογο καὶ ὁ σκύλος του περπατοῦσαν σὲ ἕναν δρόμο. Καὶ καθὼς περνοῦσαν κάτω ἀπὸ ἕνα τεράστιο δέντρο ἔπεσε ἕνας κεραυνὸς καὶ τοὺς ἔκανε καὶ τοὺς τρεῖς στάχτη.

Ὅμως ὁ ἄντρας δὲν κατάλαβε ὅτι εἶχε ἐγκαταλείψει αὐτὸν τὸν κόσμον καὶ συνέχισε τὴν πορεία του μὲ τὰ δύο του ζῶα (κάποιες φορές περνᾷ κάποιος χρόνος μέχρι νὰ συνειδητοποιήσουν οἱ νεκροὶ τὴν καινούργια τους κατάσταση).

Ὁ δρόμος ἦταν πολὺ μακρὺς καὶ ἀνέβαιναν σὲ ἕνα λόφο. Ὁ ἥλιος ἦταν πολὺ δυνατὸς κι αὐτοὶ ἴδρωναν καὶ διψοῦσαν. Σὲ μιὰ στροφή τοῦ δρόμου εἶδαν μιὰ πανέμορφη μαρμάρινη πύλη ποὺ ὀδηγοῦσε σὲ μιὰ πλατεία στρωμένη μὲ πλάκες ἀπὸ χρυσάφι. Ὁ διαβάτης μας κατευθύνθηκε πρὸς τὸν ἄνθρωπο ποὺ φύλαγε τὴν εἴσοδο καὶ εἶχε μαζί του τὸν ἐξῆς διάλογο:

- Καλημέρα. - Καλημέρα. Ἀπάντησε ὁ φύλακας.
- Πῶς λέγεται αὐτὸ τὸ τόσο ὄμορφο μέρος; - Αὐτὸς εἶναι ὁ Παράδεισος.
- Τὶ καλὰ ποὺ φτάσαμε στὸν Παράδεισο γιατί διψᾶμε.

- Μπορεῖτε Κύριε νὰ πιεῖτε καὶ νὰ πιεῖτε ὅσο νερὸ θέλετε. Καὶ ὁ φύλακας τοῦ ἔδειξε τὴν πηγὴ. - Naί, μὰ τὸ ἄλογο καὶ ὁ σκύλος μου διψοῦν ἐπίσης.

- Λυπᾶμαι πολὺ, εἶπε ὁ φύλακας, ἀλλὰ ἐδῶ ἀπαγορεύεται ἡ εἴσοδος στὰ ζῶα.

Ὁ ἄντρας ἀρνήθηκε μὲ μεγάλη δυσκολία, μιᾶς καὶ διψοῦσε πολὺ, ἀλλὰ δὲν σκεφτόταν νὰ πιεῖ μόνο αὐτός. Εὐχαρίστησε τὸν φύλακα καὶ συνέχισε τὴν πορεία του.

Ἄφου περπάτησαν γιὰ ἀρκετὴ ὥρα στὴν ἀνηφορία, ἐξαντλημένοι πλέον καὶ οἱ τρεῖς ἔφτασαν σὲ ἕνα ἄλλο μέρος, ἡ εἴσοδος τοῦ ὁποῖου ξεχώριζε ἀπὸ μιὰ παλιὰ πόρτα ποὺ ὀδηγοῦσε σ' ἕνα χωματόδρομο περικυκλωμένο ἀπὸ δένδρα.

Στὴ σκιά ἐνὸς δένδρου καθόταν ἕνας ἄνδρας καὶ εἶχε τὸ κεφάλι σκεπασμένο μὲ ἕνα καπέλο. Μᾶλλον κοιμόταν.

- Καλημέρα, εἶπε ὁ διαβάτης. Ὁ ἄνδρας ἔγνεψε σὲ ἀπάντηση μὲ τὸ κεφάλι του.
- Διψᾶμε πολὺ, τὸ ἄλογό μου, ὁ σκύλος μου κι' ἐγώ.
- Ὑπάρχει μιὰ πηγὴ ἀνάμεσα σὲ ἐκεῖνα τὰ βράχια, εἶπε ὁ ἄντρας, δείχνοντας τὸ μέρος. - Μπορεῖτε νὰ πιεῖτε ὅσο νερὸ θέλετε.

Ὁ ἄνθρωπος, τὸ ἄλογο καὶ ὁ σκύλος πῆγαν στὴν πηγὴ καὶ κατεύνασαν τὴ δίψα τους. Ὁ διαβάτης γύρισε πίσω νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν ἄντρα.

- Μπορεῖτε νὰ ξανάρθετε ὅποτε θέλετε, τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος.
- Ἐπὶ τῇ εὐκαιρία, πῶς ὀνομάζεται αὐτὸ τὸ μέρος; Ρώτησε ὁ ἄντρας.
- ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ!

- Ὁ Παράδεισος; Μὰ, ὁ φύλακας τῆς μαρμάρινης εἰσόδου μοῦ εἶπε ὅτι ἐκεῖνο ἦταν ὁ Παράδεισος! - Ἐκεῖνο δὲν ἦταν ὁ Παράδεισος, ἦταν ἡ Κόλαση, ἀπάντησε ὁ φύλακας. Ὁ διαβάτης ἔμεινε σαστισμένος.

-Θὰ ἔπρεπε νὰ τοὺς ἀπαγορεύετε νὰ χρησιμοποιοῦν τὸ ὄνομά σας! Αὐτὴ ἡ λάθος πληροφορία μπορεῖ νὰ προκαλέσει μεγάλο μπέρδεμα, εἶπε ὁ διαβάτης.

- Σὲ καμμιά περίπτωση! Ἀντέτεινε ὁ ἄνδρας. Στὴν πραγματικότητα μᾶς κάνουν μεγάλη χάρη, διότι ἐκεῖ παραμένουν ὅλοι ὅσοι εἶναι ἱκανοὶ νὰ ἐγκαταλείψουν τοὺς καλύτεροὺς τους φίλους...

Paulo Coelho

Συμπέρασμα: -Ποτὲ νὰ μὴν ἐγκαταλείπεις τοὺς πραγματικούς σου φίλους, ἀκόμη κι' ἂν αὐτὸ σοῦ προκαλεῖ δυσκολίες.

- Ἐὰν αὐτοὶ σοῦ προσφέρουν τὴν ἀγάπη τους καὶ τὴ συντροφιά τους ἔχεις ἓνα χρέος: Νὰ μὴν τοὺς ἐγκαταλείψεις ποτέ.

Διότι: Τὸ νὰ κάνεις ἓνα φίλο εἶναι **Εὐλογία**, τὸ νὰ ἔχεις ἓνα φίλο εἶναι **Δῶρο**, τὸ νὰ κρατήσεις ἓνα φίλο εἶναι **Ἀρετὴ**, τὸ νὰ εἶναι κάποιος φίλος σου... εἶναι **Τιμὴ**...

ΘΕΕ ΜΟΥ ΔΩΣΕ ΣΤΟΝ ΠΑΠΑ ΜΑΣ ΥΠΟΜΟΝΗ

Ἀπὸ ἄρθρο τοῦ π. Ἀναστασίου Σαλαπάτα, τὸ ὁποῖο δημοσιεύθηκε στὸ περιοδικὸ «Ἅγιος Μηνᾶς» τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Καστορίας (τεῦχος Ἀπριλίου – Ἰουνίου 2006) ἀναδημοσιεύουμε ἓνα χαρακτηριστικὸ ἀπόσπασμα, πὺ δείχνει τὰ κόλπα πὺ κάνει ὁ διάβολος γιὰ νὰ διαβάλλη τοὺς ἱερεῖς στοὺς λογισμοὺς τῶν ἀνθρώπων:

Ὁ Παπὴς μας

Ἄν εἶναι ἐνεργητικὸς, τὸν θεωροῦν ὑπερβολικὰ κουρδισμένο. Ἄν εἶναι ἤρεμος, τὸν θεωροῦν τεμπέλη.

Ἄν ἔχει γκρίζα μαλλιά, θεωρεῖται γέρος. Ἄν εἶναι νέος, λένε πὺς δὲν ἔχει ἐμπειρία.

Ἄν θέλει νὰ κάνει ἀλλαγές, τὸν θεωροῦν ἐπαναστάτη. Ἄν δὲν θέλει, λένε πὺς δὲν παίρνει πρωτοβουλίες.

Ἄν κηρύττει κατὰ τῆς ἁμαρτίας, τὸν θεωροῦν φανατικὸ. Ἄν δὲν τὸ κάνει, λένε πὺς εἶναι κοσμικὸς.

Ἄν χρησιμοποιεῖ κινήσεις τῶν χειρῶν ὅταν ἐκφράζεται, τὸν θεωροῦν ἠθοποιό. Ἄν παραμένει ἀκίνητος, τὸν λένε ξύλινο.

Ἄν ὑψώνει τὴ φωνὴ του, λένε πὺς φωνάζει πολὺ. Ἄν δὲν ὑψώνει τὴ φωνὴ του, τὸν θεωροῦν μονότονο.

Ἄν εἶναι στὸ σπῖτι του, λένε πὺς θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι ἔξω, ἐπισκεπτόμενος ἐνορίτες. Ἄν θεαθεῖ στὸ δρόμο, λένε πὺς θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι κλεισμένος μέσα, ἐτοιμάζοντας τὸ κήρυγμα του.

Ἄν ἐπισκέπτεται τοὺς πτωχοὺς, τὸν θεωροῦν σοσιαλιστὴ. Ἄν ἐπισκέπτεται πλουσίους, λένε πὺς κάνει κατήρια.

Θεέ μου, δῶσε στὸν παπά μας ὑπομονή!

Συνέχεια από τη σελίδα 13

στην Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία. Με άλλα λόγια, η Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία είχε φθάσει στα σύνορα με την Δακία την οποία ο Τραϊανός υπέταξε εν μέρει (την νότια Τρανσυλβανία και την Ούγγροβλαχία) τὸ ἔτος 106, ἐνῶ τὸ ὑπόλοιπο μέρος ἔμεινε ὑπὸ τὴν κυριαρχία τῶν ἐλευθέρων Δακῶν. Πρέπει ὅμως νὰ τονίσουμε ὅτι, καὶ πρὶν ἀπὸ τὴν κατάκτηση τῆς Δακίας, ὑπῆρχαν ἔντονες πολιτισμικὲς καὶ οἰκονομικὲς σχέσεις μεταξύ τῶν Δακῶν καὶ τοῦ ρωμαϊκοῦ κόσμου. Οἱ ἀρχαιολογικὲς ἀνασκαφὲς ἀπέδειξαν ὅτι ὀρισμένοι ἀρχηγοὶ Δακικῶν φυλῶν ἐσύναψαν πολιτικὲς σχέσεις με τοὺς Ρωμαίους ἤδη ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ αὐτοκράτορα Αὐγούστου. Τὰ δὲ ρωμαϊκὰ ἐμπορεύματα, τὰ ρωμαϊκὰ νομίσματα, τὸ λατινικὸ ἀλφάβητο καὶ πολλὰ ἄλλα στοιχεῖα τοῦ ρωμαϊκοῦ πολιτισμοῦ διείσδυσαν σ' ὅλη τὴν Δακία ἤδη πρὶν ἀπὸ τὸν πρῶτο π.Χ. αἰῶνα, συνεισφέροντας ἔτσι στὸ πρῶτο σμίξιμο τῶν δύο πολιτισμῶν.

β) Ὁ ἀπόστολος Παῦλος κήρυξε τὸ εὐαγγέλιο «ἀπὸ Ἱεροσόλυμα καὶ κύκλῳ, μέχρι τοῦ Ἰλλυρικοῦ» (Ρωμ. 15, 19). Τὸ ἀνατολικὸ μέρος τοῦ Ἰλλυρικοῦ συνόρευε με τὴν δυτικὴ Δακία. Ἐξ ἄλλου καὶ ἡ εὐρύτερη περιοχὴ ὀνομάζεται σήμερα «Μπανὰτ» καὶ μοιράζεται στὸ Σερβικὸ Μπανὰτ καὶ στὸ Ρουμανικὸ Μπανὰτ τὰ ὁποῖα χωρίζονται ἀπὸ τὸν Δούναβη. Δὲν ἐννοοῦμε ὅτι ὁ ἀπόστολος Παῦλος κήρυξε παντοῦ τὸ εὐαγγέλιο καὶ βάπτισε ὅλους τοὺς ἐκεῖ κατοίκους. Ἀλλὰ ἀπλῶς ὅτι ἔριξε τὸν σπόρο τοῦ Εὐαγγελίου ὁ ὁποῖος με τὴν φροντίδα τῶν μαθητῶν του ἀπέφερε πολλοὺς καρπούς. Λέμε ὅτι ἡ ἐκκλησία τῶν Ἀθηνῶν ιδρύθηκε ἀπὸ τὸν ἀπόστολο Παῦλο, μολοντί ὁ μόνος ποὺ βαπτίσθηκε στὴν Ἀθήνα ἦταν ὁ Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης, κατὰ τὶς «Πράξεις τῶν ἀποστόλων»! Ὅμως ἡ δράση τοῦ Διονυσίου καὶ τῶν ἄλλων μαθητῶν τοῦ Παύλου γέννησαν τὴν ἐπισκοπὴ τῶν Ἀθηναίων. Σύμφωνα δὲ με τὴν παράδοση, ἡ Ἐκκλησία τῆς Sirmium ιδρύθηκε ἀπὸ τοὺς Ἐπαιετὸ καὶ Ἀνδρόνικο, τοὺς μαθητὲς τοῦ ἀποστόλου Παύλου ποὺ μνημονεύονται στὴν «Πρὸς Ρωμαίους» ἐπιστολὴ (Ρωμ. 16, 5). Ἐξ ἄλλου γιὰ τὴν ἱστορία τῆς διάδοσης τοῦ Χριστιανισμοῦ στὸ ἀνατολικὸ Ἰλλυρικὸ γράφηκε πρόσφατα στὰ γαλλικὰ ἀπὸ τὸν Radomir Popovic ἐργασία ποὺ δημοσιεύθηκε τὸ ἔτος 1996 στὴν Θεσσαλονίκη (Le cristianisme sur le sol de l'Illyricum oriental jusqu'a l'arivee des Slaves), κι ὅπου μπορεῖ κανεὶς νὰ βρεῖ καὶ πλούσια βιβλιογραφία καὶ ἀρχαιολογικὰ εὐρήματα.

γ) Ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ Eutropius ὅτι οἱ Ρωμαῖοι ἐξολόθρευσαν ὅλο τὸ Δακικὸ πληθυσμὸ δὲν εὐσταθεῖ, διότι αὐτοὶ δὲν ἤρθαν νὰ κατακτήσουν χῶματα, ἀλλὰ νὰ ἀποκτήσουν δούλους. Οἱ Ρωμαῖοι δὲν ἐξόντωσαν κανένα λαὸ ποὺ κατέκτησαν, οὔτε ἀκόμη τοὺς Ἑβραίους τῶν ὁποίων τὴν πρωτεύουσα γκρέμισαν καὶ ὄργωσαν! Ἀπλούστατα μεγάλος μέρος τοῦ πληθυσμοῦ τῶν Δακῶν ἀποσύρθηκε στὰ ἐλεύθερα μέρη ἢ στὰ Καρπάθια ὄρη, ὅπως ἔκαναν καὶ μπροστὰ στὴν ἀπειλὴ τῶν Τούρκων. Ἐὰν θα εἶχαν ἐξοντώσει ὅλους τοὺς Δάκες, γιὰ τὴν οἱ Ρωμαῖοι αἰσθάνθηκαν τὴν ἀνάγκη νὰ ξαναδημιουργήσουν καὶ τὴν πρωτεύουσα Ulpia Traiana Sarmisegetusa Dacica, ἐνῶ ἀρκετὰ τμήματα τοῦ Ρωμαϊκοῦ στρατοῦ ἀποτελοῦντο ἀπὸ «Δάκες»;

Σύμφωνα δὲ με τὸν ἴδιο ἱστορικὸ ὁ Τραϊανὸς ἐποίκησε τὴν Δακία με «ἄφθονα πλήθη» (infinitas copias hominum) «ἀπ' ὅλη τὴν ρωμαϊκὴ ἐπικράτεια» (ex toto

orbe romano). Οἱ περισσότεροι τῶν ἐποίκων αὐτῶν προέρχονταν ἰδίως ἀπὸ γειτονικὲς μὲ τὴν Δακία ἐκρωμαϊσμένες ἐπαρχίες, ὅπως τὸ Ἰλλυρικὸ καὶ τὶς δύο Μοισίες, ἀπὸ τὴν Θρακία καὶ τὴν Ἰταλία, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ πρὸ ἀπομακρυσμένες περιοχές, ὅπως τὰ νησιά τοῦ Αἰγαίου, τὴν Γαλλία, τὴ Βρετανία, τὴν Ἰσπανία, τὴν Μικρὰ Ἀσία, τὴν Συρία, τὴν Μεσοποταμία καὶ τὴν Αἴγυπτο. Δὲν μιᾶμε ὅμως γιὰ «ἐλληνικὰ φύλα», διότι πῶς ἐξηγεῖται τότε ἡ λατινογενὴς μου γλώσσα τὴν ὁποία οἱ Ἕλληνες δὲν κατανοοῦν;

δ) Λόγω οἰκονομίας τοῦ χώρου τοῦ περιοδικοῦ δὲν θὰ ἐπιμείνω περισσότερο. Ἄρκει νὰ ὑπενθυμίσω ὅτι τὸ ἔτος 196 ἤδη ὁ Τερτυλλιανὸς (160-240) ἤξερε ὅτι ἡ χριστιανικὴ πίστη «βασίλευε» καὶ «στὰ μέρη τῶν Σαρματῶν, τῶν Δακῶν, τῶν Γερμανῶν καὶ τῶν Σκυθῶν» (Adversus Iudaeos VII, P.L.II, 650). Στὴν δὲ Μικρὰ Σκυθία (=Δοβρότζεα) καὶ συγκεκριμένα στὴν πόλη Τόμη (σημ. Constanta) «τοῦ Ἔθνους ἡ μητρόπολις» —εἶχαν τὴν ἑδρα τους περισσότεροι μητροπολίτες, οἱ ὁποῖοι ἔλαβαν μέρος στὶς Οἰκουμενικὲς Συνόδους. Ἀπὸ ἐκεῖ προῆλθαν τὸν ΣΤ' αἰῶνα οἱ «Σκυθες μοναχοί», ἐκεῖ γεννήθηκε ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Κασιανός, ὁ Διονύσιος ὁ Μικρός, ὁ Ἰωάννης Μαξέντιος καὶ πολλοὶ ἄλλοι. (Γιὰ λεπτομέρειες ἄς διαβάσει ὁ ἐνδιαφερόμενος τὸ ἄρθρο μου «Ὁρθοδοξία στὴν Ρουμανία», στὸ βιβλίο Βαλκάνια καὶ Ὁρθοδοξία» καθὼς καὶ τὸ «Ἐκκλησία τῆς Ρουμανίας» στὴν Ἐγκυκλοπαίδεια Ὑδρία).

ε) Γιὰ τοὺς χαρακτηρισμοὺς τῶν «Βλάχων» ποὺ διατυπώνονται ἀπὸ «βυζαντινοὺς» χρονογράφους ἐπισημαίνω μονάχα ὅτι, γιὰ ὅλους τοὺς λαοὺς γράφθηκαν διὰ μέσου τῶν αἰῶνων καὶ θετικὰ καὶ ἀρνητικὰ σχόλια. Μᾶλλον δὲ οἱ δύο χρονογράφοι ἀναφέρονται στοὺς «Βλάχους» τῆς Ἑλλάδος ποὺ πράγματι φύλαγαν περάσματα («Βλαχοκλεισοῦρες»), χωρὶς νὰ συμφωνήσω ὅμως μὲ τοὺς χαρακτηρισμοὺς ποὺ τοὺς ἀποδίδουν. Θὰ μπορούσα κι ἐγὼ νὰ ἀναφέρω ὅτι ἕνας πραγματικὸς ἱστορικός, ὁ Ἡρόδοτος χαρακτηρίζει τοὺς Σκυθες ὡς «τοὺς τιμιότατους καὶ τοὺς ἀνδρειοτάτους τῶν Θρακῶν» ἐνῶ γιὰ τὸν ἴδιο τὸν Πλάτωνα ἰσχυρίζεται ὅτι ἔμαθε τὴν φιλοσοφία του ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους ἱερεῖς καὶ ἀπὸ τὸν Ζαλμόξη, τὸν μεγάλο ἱερέα-θεότητα τῶν Δακῶν.

Ἐὰν θέλουμε νὰ ζοῦμε βασισμένοι μόνο στὴν δόξα τῶν προγόνων μπορούμε ἀσφαλῶς ὅλοι νὰ βροῦμε στηρίγματα. Καλύτερα ὅμως νὰ γινόμαστε ἐμεῖς οἱ ἴδιοι πρὸ ἄξιοι γιὰ νὰ μιᾶνε μὲ ὑπερηφάνεια γιὰ μᾶς οἱ ἀπόγονοί μας. Εἶναι ἡ μοναδικὴ κληρονομιά ποὺ ἀξίζει νὰ τοὺς ἀφήσουμε.

π. Ἡλίας Ι. Φρατσέας

Η ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΡΟΥΜΑΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

Σὰν τακτικὸς ἀναγνώστης τοῦ περιοδικοῦ διάβασα τὸ ἄρθρο τοῦ π. Ἡλία Φρατσέα καὶ τὴν, εὐλόγη κατ' ἐμέ, ἀπάντησή τοῦ κ. Βασίλη Μακρῆ καὶ θὰ ἤθελα νὰ ἐκφράσω κι ἐγὼ τὴν ἀπορία μου, γιατί τόσο ἀπλᾶ καὶ ξεκάθαρα ἱστορικὰ στοιχεῖα περιπλέκονται, καὶ γίνονται ἀντικείμενο διαλόγου.

Γιὰ νὰ μὴν χρωθῶ σ' ἕνα πέλαγος χρονογράφων καὶ ἱστορικῶν, θὰ ἤθελα ἀπλᾶ

νὰ παραθέσω, τὶ συνοπτικὰ γράφει ἡ ἐγκυρότατη ἐγκυκλοπαίδεια τοῦ Πάπυρου Λαρούς, περὶ τῆς καταγωγῆς τοῦ Ρουμανικοῦ λαοῦ:

« Ὁ λαὸς οὗτος φαίνεται ὅτι προῆλθεν ἐκ τῆς συγχωνεύσεως τῶν προρρωμαϊκῶν καὶ ρωμαϊκῶν πληθυσμῶν (εἰς τοὺς τελευταίους τούτους ὀφείλει τὴν λατινογενῆ γλῶσσαν του καὶ τὸ ὄνομά του). Μὲ τοὺς πληθυσμοὺς τούτους ἀνemiχθησαν βάρβαροι διαφόρων προελεύσεων (γερμανικῆς, σλαβικῆς κλπ.), οἱ ὅποιοι κατέλαβαν ὀλόκληρον τὴν χώραν ἀπὸ τοῦ γ' μέχρι τοῦ ιγ' αἰῶνα μ.Χ. Ἀλλὰ οἱ ἱστορικοὶ καὶ οἱ ἔθνολογοὶ δὲν ἠδυνήθησαν ἀκόμη νὰ προσδιορίσουν τὴν σχετικὴν σημασίαν ἐκάστης τῶν ἐθνοτήτων τούτων εἰς τὸν σχηματισμὸν τοῦ Ρουμανικοῦ λαοῦ. Φαίνεται ὅτι οἱ πληθυσμοὶ τῆς ὑπὸ τῶν ὀρέων περιβαλλομένης Τρανσυλβανίας καὶ τῶν Καρπαθίων ὑπῆρξαν μονιμώτεροι ἐν σχέσει πρὸς τοὺς πληθυσμοὺς τῶν Ν. καὶ Α. πεδιάδων τῆς στέππας, εἰς τὰ ὁποίας ἔζων οἱ Κιμμέριοι (1200-700), οἱ Σκύθαι (700-300) καὶ οἱ Σαρμάται (3000 π.Χ.-200 μ.Χ.). Αἱ πεδιάδες αὗται ὑπῆρξαν τὰ καταφύγια τῶν λειψάνων τῶν ἠττωμένων ὀρδῶν καὶ τῶν μὴ ὀργανωμένων φυλῶν (Γετῶν, Βαστάρνων κλπ.). Ἡ περιοχὴ αὕτη ἠννοήθη ἀπὸ τὴν πολιτιστικὴν συμβολὴν τῶν ἑλληνικῶν πόλεων, αἱ ὁποῖαι ἀπὸ τοῦ ζ' αἰῶνα π.Χ. εἶχον ἰδρυθῆ εἰς τὴν παραλιακὴν ζώνην. Ἡ ἑλληνικὴ ἐπίδρασις ὑπῆρξεν ἀναμφισβήτητος ἐπὶ τοῦ κράτους τῶν Δακῶν, ἰδρυθέντος περὶ τὸν β' αἰῶνα π.Χ. εἰς τὰ ὄρη ὑπὸ τῶν Γετῶν, οἱ ὅποιοι διεδέχθησαν τοὺς ἡμιμυθικοὺς Ἀγαθύρσους. Μὲ τὸν σκοπὸν νὰ ὑποτάξουν τὰς θρακικὰς φυλάς οἱ Ρωμαῖοι ἐμφανίζονται εἰς τὸν κάτω Δούναβιν τὸ 75 π.Χ. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον αἱ φυλαὶ τῶν Γετῶν τῆς σημερινῆς Βλαχίας τίθενται ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν των. Τὸ δακικὸν κράτος, τοῦ ὁποίου ὁ πολιτισμὸς ἠννοήθη ἀπὸ τὴν Ρωμαϊκὴν γειτονίαν, ἀνησυχεῖ τὴν Ρωμαϊκὴν Αὐτοκρατορίαν. Αἱ ἐκστρατεῖαι τοῦ Τραϊανοῦ καταλήγουν (107) εἰς τὴν δημιουργίαν μιᾶς ἐπαρχίας τῆς Δακίας εἰς τὴν ὀρεινὴν περιοχὴν καὶ εἰς τὴν δυτικὴν Βλαχίαν. Πρὸς Βορρᾶν ἀπομένουν ἀνεξάρτητοι Δᾶκες, πρὸς Ἀνατολὰς ἡ ρωμαϊκὴ ἐπίδρασις γίνεται αἰσθητὴ ἐπὶ τῶν ἀραιοκατοικημένων πεδιάδων, ὅπου ζοῦν οἱ Βαστάρνοι καὶ οἱ Ροξολᾶνοι Σαρμάται. Ὁ Τραϊανὸς ἔφερεν εἰς τὴν Δακίαν ἀποίκους ἐξ ἀνατολῶν τῆς αὐτοκρατορίας. Ἡ Δακία ἐξεκένωθη ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Αὐρηλιανοῦ καὶ ἡ Ρώμη ἐκράτησε μόνον τὴν ἐλάσσονα Σκυθίαν (Δοβρουσάν). Ἀλλὰ οἱ χωρικοὶ τῆς Δακίας, ρωμαῖοι ἢ ρωμαϊζόντες, ἔμεναν ἐπὶ τόπου, τοῦλάχιστον κατὰ πλειονότητα, ζῶντες ἀθλίως ὑπὸ βαρβάρους κυρίους, οἱ ὅποιοι τοὺς ἐξεμεταλλεύοντο, ἢ κατέφευγον εἰς τὰ ὀρεινὰ διὰ νὰ τοὺς ἀποφύγουν. Πάντως οἱ βάρβαροι, Γότθοι (γ' ἕως ε' αἰ.), Γετίδαι (δ' ἕως ε' αἰ.), Οὔνοι (δ' ἕως στ' αἰ.), Ἄβαιοι (στ' ἕως ζ' αἰ.), Σλάβοι (στ' αἰ.), Βούλγαροι (ζ' ἕως ια' αἰ.), Οὔγγροι (θ' αἰ.), Πετσενέγκοι (θ' ἕως ια' αἰ.), Κουμᾶνοι (ια' ἕως ιγ' αἰ.), Τάταροι (ιγ' αἰ.), ἀπλῶς καὶ μόνον ἐστάθμευον εἰς τὰς περιοχὰς αὐτάς, πρὶν ἢ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον πλουσιωτέρων καὶ περισσότερον πυκνοκατοικημένων χωρῶν. Μόνον κατὰ τὸν ιγ' αἰ. τὰ γραπτὰ κείμενα ἀναφέρουν Ρουμάνους ὀρθοδόξους πληθυσμοὺς, ὁμιλοῦντας λατινογενῆ γλῶσσαν μὲ ἰσχυρὰν ἀνάμειξιν σλαβικοῦ λεξιλογίου.

Ἀπὸ τοῦ ι' μέχρι τοῦ ιγ' αἰ. σχηματίζονται μικραὶ ἡγεμονίαι, ἐνῶ μεταξὺ τοῦ ι' καὶ τοῦ ια' αἰ. ἡ Οὔγγαρία κατακτᾷ τὴν Τρανσυλβανίαν, ἐγκαθιστᾷ Μαγυάρους

καὶ Σάξονας ἀποίκους καὶ καταδιώκει τοὺς ὀρθοδόξους, γεγονὸς ὅπερ προκαλεῖ ἕξοδον ἐνὸς τμήματος τῶν Ρουμάνων πρὸς τὰς πεδιάδας τοῦ Δουνάβεως, ὅπου ἐπανευρίσκουν οὗτοι τοὺς ἐλευθέρους ἤδη ὁμοεθνεῖς των. Ὁ ρουμανικὸς λαὸς ἐπεκτείνεται καὶ ἀφομοιώνει ἕκτοτε τὰ λείψανα τῶν ἐκάστοτε κατακτητῶν. Ἀλλὰ μόλις κατὰ τὸν κ' αἰ. πραγματοποιεῖ τὴν πολιτικὴν του ἐνότητα.

Αἱ Ρουμανικαὶ ἡγεμονίαι

Ἡ μοῖρα τῶν λαῶν τῆς Ρουμανίας εἶναι διάφορος. Εἰς τὴν Τρανσυλβανίαν ἐπικρατοῦν ἡ οὐγγρική καὶ ἡ σαξονική μειονότητες, αἱ ὁποῖαι δὲν ἀφήνουν νὰ ἀφομοιωθῇ τὸ ρουμανικὸν στοιχεῖον, ἀποτελοῦν ἀγροτικὴν τάξιν συχνάκις ἐξεγειρομένην ἐναντίον τῶν κυρίων της. Τούναντίον πέραν τῶν Καρπαθίων σχηματίζονται κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἰδ' αἰ. δύο κράτη σαφῶς Ρουμανικά, ἡ Βλαχία, ἡ ὁποία ἀφομοιώνει Σέρβους καὶ Βούλγαρους, καὶ ἡ Μολδαβία, ἥτις ἀπορροφεῖ τοὺς Ρουθίνους καὶ ἀπαλλάσσεται τῆς οὐγγρικῆς κυριαρχίας (1359).

Ἐκάστη τῶν χωρῶν τούτων ἔχει τοὺς Βογυάρους, τοὺς κολλήγους καὶ τοὺς δουλοπαροίκους της, οἱ ὁποῖοι ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ἐγκαταλείψουν τὰς γαίας τὰς ὁποίας ἔχουν ἐμπιστευθῇ εἰς αὐτοὺς ὁ βοεβόδας, οἱ βογυάροι ἢ τὰ μοναστήρια.

Ὁ Βασιλεὺς τῆς Οὐγγαρίας καὶ ἀπὸ τοῦ ἰε' αἰ. ὁ βασιλεὺς τῆς Πολωνίας ἀπειρῶνται νὰ καταλάβουν τοὺς ἐμπορικὸς λιμένας τοῦ Δουνάβεως καὶ τοῦ Δνειστέρου καὶ νὰ ὑποτάξουν τὰς δύο ἡγεμονίας, ἀλλὰ οἱ Ὀθωμανοὶ ἐπωφελοῦμενοι τῆς ἀδυναμίας τούτων ἐπιβάλλουν φόρους ὑποτελείας πρῶτον εἰς τὴν Βλαχίαν καὶ κατόπιν εἰς τὴν Μολδαβίαν...» (**Ἐγκυκλοπαίδεια Πάπυρος Λαρούς**, λήμμα “Ρουμανία”)

Ὑστερα ἀπ' αὐτὰ τὰ ἀπλᾶ καὶ κατανοητὰ ἀπ' ὅλους τοὺς ἀναγνώστες, στοιχεῖα

καὶ τὴν παγκόσμια ἀποδεκτὴ ἱστορικὴ ἄποψη περὶ τῆς καταγωγῆς γενικὰ τῶν Βαλκανικῶν λαῶν καὶ τοῦ Ρουμανικοῦ εἰδικώτερα (ἐπισυνάπτω καὶ χάρτη τῆς περιοχῆς τοῦ 12ου αἰ. μ.Χ., ποὺ ἐξέδωσε πρόσφατα τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Ὁξφόρδης), ἀδυνατῶ νὰ καταλάβω τὸ σκοπὸ ποὺ ἐξυπηρετεῖ μιὰ “ἐπανεγγραφή” τῆς ἱστορίας.

Συγχωρεῖστε μου τὴν ἀφέλεια, ἀλλὰ μοῦ φαντάζει ἀλλόκοτο τὸ “τίποτα”, νὰ γίνεταί “κάτι”, καὶ μάλιστα νὰ κάνουμε καὶ διάλογο γι’ αὐτό!...

Ἄγγελος Ἄγγελου

Η ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ ΓΙΟΡΤΗ ΤΟΥ ΝΕΑΝΙΚΟΥ ΜΑΣ ΚΕΝΤΡΟΥ

Μᾶς ἀξίωσε ὁ Θεὸς καὶ φέτος νὰ πραγματοποιήσουμε τὴν Χριστουγεννιάτικη γιορτὴ μας στὸ Πνευματικὸ Κέντρο Ρουμελιωτῶν.

Τὴν Κυριακὴ τὸ ἀπόγευμα, στὶς 17 Δεκεμβρίου συγκεντρωθήκαμε ὅλοι μαζί, οἱ ἱερεῖς τοῦ Ναοῦ μας, τὸ ἐκκλησιαστικὸ συμβούλιο, οἱ γονεῖς, τὰ παιδιὰ τοῦ Νεανικοῦ μας Κέντρου, οἱ φίλοι τους καὶ πλῆθος κόσμου ὥστε νὰ ἀπολαύσουμε τὸ ἀποτέλεσμα τῆς κοπιώδους προετοιμασίας τῶν παιδιῶν μας.

Ἡ γιορτὴ ξεκίνησε μὲ τὸ Ἀπολυτίκιο τοῦ Ἁγ. Νικολάου, τοῦ προστάτου ἁγίου τῆς ἐνορίας μας, ὡς ἐναρκτήριο προσευχή. Στὴ συνέχεια ὁ ὑπεύθυνος

γιὰ τὴ Νεότητα, π. Πασχάλης Γρίβας, μὲ σύντομη προσφώνησή του καλωσόρισε ὅλους στὴν ἑορτὴ, εὐχαρίστησε τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιο τοῦ Πνευματικοῦ Κέντρου Ρουμελιωτῶν ποὺ προσέφερε τὴν αἴθουσα δωρεὰν καθὼς ἐπίσης καὶ ὅλους ὅσους κοπίασαν γιὰ τὴν ἐτοιμασίαν τῆς ἑορτῆς. Εὐχήθηκε δὲ μεταξὺ ἄλλων μὲ ἀφορμὴ τὰ φετινὰ Χριστούγεννα νὰ νιώσουμε

καὶ νὰ συνειδητοποιήσουμε ὅλοι, τὴν μεγάλη ἀγάπη ποὺ ἔδειξε ὁ Θεὸς πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὴν ἐνανθρώπησή Του, καὶ νὰ προσπαθήσουμε στὴ ζωὴ μας νὰ Τοῦ ἀνταποδώσουμε μὲ κάθε τρόπο τὴν ἰδική μας ἀγάπη.

Στὴν συνέχεια ξεκίνησε τὸ πρόγραμμά της ἡ χορωδία τοῦ Νεανικοῦ μας

Κέντρου. Τὰ τριάντα παιδιὰ τῆς χορωδίας ὑπὸ τὴν διεύθυνση τοῦ Κατηχητοῦ μας Θεολόγου κ. Σάββα Ζέρβα ἔψαλλαν καὶ τραγούδησαν Χριστουγεννιάτικους ὕμνους, Κάλαντα καὶ τραγούδια. Κατὰ κοινὴ ὁμολογία ἡ ἀπόδοσή τους ἦταν ἀρίστη. Ἀπέδειξαν ὅτι, μὲ τὶς πολὺωρες πρόβες ποὺ προηγήθηκαν, εἶχαν προετοιμαστεῖ πολὺ καλά. Τὰ παραδοσιακὰ μουσικὰ ὄργανα ποὺ ἔπαιζαν στὰ κάλαντα ὁ κ. Μανώλης Καρπάθιος καὶ οἱ φίλοι του καὶ τὸ πιάνο καὶ ἡ φλογέρα, μὲ τὰ ὁποῖα συνόδευαν τὰ τραγούδια ὁ κ. Δημήτρης Βασιλάκης καὶ ἡ Βαρβάρρα Δεληγιαννάκη βοήθησαν καὶ στήριξαν τὴν χορωδία καὶ προσέφεραν ἓνα πλούσιο καὶ εὐχάριστο ἄκουσμα. Ἀξίζουν σὲ ὅλους συγχαρητήρια γιὰ τὸν καλὸ συντονισμὸ ποὺ ἐπέτυχαν.

Ἀνάμεσα στὰ κάλαντα καὶ τὰ τραγούδια μικρὰ παιδάκια τοῦ Νηπιαγωγίου καὶ τῶν πρώτων τάξεων τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου ἀπήγγειλαν ποιήματα. Ἄλλα παιδάκια συνεσταλμένα καὶ μὲ ἀγωνία καὶ ἄλλα μὲ χαρακτηριστικὴ ἄνεση καὶ στόμφο, ὅλα ὅμως μὲ μεγάλη χάρη ἀπέδωσαν τὰ ποιήματά τους. Τὰ καλοῦσε στὴ σκηνὴ καὶ τὰ παρουσίαζε ἡ συνομήλική τους Σάρρα Ἀγγέλου.

Ἀκολούθησε ἡ προβολὴ Βυζαντινῶν Εἰκόνων τῆς Γεννήσεως μὲ συνοδεία Βυζαντινῶν Ὑμνων καὶ ταυτόχρονη ἀπαγγελία τους ἀπὸ τὴν Μαντῶ Βασιλάκη. Οἱ εἰκόνες ἦτανε πράγματι πολὺ κατανυκτικὲς, θαυμάσια καλλιτεχνικὰ

ἔργα τῆς Βυζαντινῆς ἀγιογραφίας, καὶ εἶχαν ἀπόλυτη ἀντιστοιχία μὲ τοὺς ὕμνους. Ὅλη ἡ προετοιμασία γι' αὐτὴν τὴν προβολὴ ἐγίνε ἀπὸ τὴν κατηγήτριά μας τὴν κ. Αἰκατερίνη Σιάκκα.

Ἡ γιορτὴ μας ὁλοκληρώθηκε μὲ μουσικὰ κομμάτια τῆς κλασσικῆς μουσικῆς ποὺ ἀπέδωσαν μὲ μεγάλη ἐπιτυχία παιδιὰ (Μαργαρίτα, Ἀντιγόνη καὶ Ἄννα Μακρῆ, Πελαγία Χάας, Νεκτᾶριος, Ἀναστασία, Φωτεινὴ καὶ Μόνικα Δεληγιαννάκη, Κωνσταντῖνος καὶ Ἑλένη Καρζῆ), ποὺ τὰ προετοίμασαν οἱ μουσικοὶ μητέρες τους Ἰωάννα Μακρῆ καὶ Βαρβάρα Δεληγιαννάκη. Ἡ γκάμα τῶν μουσικῶν ὀργάνων ποὺ ἀπολαύσαμε ἦταν πολὺ μεγάλη: πιάνο, βιολί, τσέλο, φλάουτο, κιθάρα. Στὰ χέρια τῶν παιδιῶν τὰ μουσικὰ ὄργανα ζωντάνεψαν καὶ οἱ μελωδικοὶ ἦχοι ποὺ ἔβγαζαν συνεπῆραν τὸ ἀκροατήριο. Πολλὰ ἀπὸ τὰ παιδιὰ παίζανε μὲ τόση μαεστρία, πρᾶγμα δύσκολο καὶ σπάνιο γιὰ τὴν ἡλικία τους, ποὺ ἔδιναν τὸ δικαίωμα νὰ σκεφεῖ κανεὶς ὅτι ἄνετα θὰ μπορούσαν νὰ σταθοῦν καὶ νὰ παίξουν ἀκόμη καὶ στὸ Μέγαρο Μουσικῆς τῶν Ἀθηνῶν.

Τὴν ἑορτὴ μας ἔκλεισε ὁ ὑπεύθυνος τοῦ Ναοῦ μας, Πρωτοπρ. Βασίλειος Βολουδάκης. Ἀφοῦ ἔδωσε συγχαρητήρια σὲ ὅλους τοὺς συντελεστὲς τῆς γιορτῆς καὶ κυρίως στὰ παιδιὰ, ποὺ ἦταν οἱ πρωταγωνιστὲς τῆς, σημείωσε χαρακτηριστικὰ ὅτι τὰ βιώματα τῶν παιδιῶν ἀπὸ αὐτὲς τὶς γιορτὲς χαράζονται βαθειὰ μέσα τους καὶ δὲν μπορούν νὰ φύγουν εὐκόλα, καὶ τοὺς εὐχήθηκε νὰ μὴν χάσουν ποτὲ τὸν Χριστὸ τῶν παιδικῶν τους χρόνων, ὅπως δυστυχῶς συνέβη μὲ πολλοὺς ἀπὸ ἐμᾶς τοὺς μεγάλους. Ὅμως ὁ π. Βασίλειος μᾶς ἐπεφύλαξε καὶ μία ἐκπληξη. Ἐπρόκειτο γιὰ ἓνα δῶρο τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου. Κατόπιν κληρώσεως ὅλα τὰ παιδιὰ ποὺ συμμετεῖχαν

στην γιορτή πήρανε από ένα φακέλλο πού περιείχε ένα χρηματικό ποσό. Ένας από τους φακέλλους είχε πενταπλάσιο ποσό και αυτός έτυχε στη μαθήτρια Μαρκέλλα Χρυσικού. Η χαρά των παιδιών αλλά και των μεγάλων, πού έγιναν θεατές αυτής της έκπληξης, ήταν έμφανής. Για άλλη μια φορά απέδειχθη έμπρακτα τὸ πόσο ὁ ὑπεύθυνος τοῦ Ναοῦ μας καὶ τὸ Ἐκκλησιαστικὸ Συμβούλιο, μέσα στις πολλές φροντίδες καὶ τὰ έξοδα πού ἔχουν γιὰ τὴν ἀνακαίνιση τοῦ Ναοῦ μας, σκέπτονται καὶ ἐνδιαφέρονται γιὰ τὰ παιδιά τῆς ἐνορίας μας πού ἀποτελοῦν τὸ μέλλον τῆς πατρίδος μας, καὶ γι' αὐτὸ τοὺς εὐχαριστοῦμε πολὺ.

Τὰ δωράκια πού εἶχαν ἐτοιμαστεῖ ἀπὸ τὸ Νεανικὸ μας Κέντρο τὰ μοίρασε στὰ παιδιά ὁ ὑπεύθυνος τοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου π. Φίλιππος Μίαρης. Ἀμέσως μετὰ ἀνέβηκαν στὴν σκηνὴ μικρὰ παιδιά μὲ τὰ τριγωνάκια τους καὶ μαζί μὲ τὴν χορωδία τραγούδησαν τὰ παραδοσιακὰ κάλαντα τῶν Χριστουγέννων καὶ τῆς Πρωτοχρονιάς.

Ἄς εὐχηθοῦμε ἡ χαρὰ πού μᾶς ἔδωσαν τὰ παιδιά μας μὲ αὐτὴν τὴν γιορτὴ νὰ παραμείνει μέσα μας γιὰ ὅλη τὴν νέα χρονιά, καὶ νὰ πάρουμε κι ἐμεῖς οἱ μεγάλοι κάτι ἀπὸ τὴν καθαρότητα καὶ τὴν ἀγνότητα τῶν μικρῶν παιδιῶν. Τὸ χρειαζόμαστε γιὰ νὰ γίνει ἡ ζωὴ μας πιὸ ἀνθρώπινη ἢ, καλύτερα, πιὸ Θεανθρώπινη. **Χρόνια Πολλὰ καὶ Καλὴ Χρονιά!**

π. Πασχάλης Γρίβας

ΜΑΡΙΑ ΠΕΤΡΙΔΟΥ, Η ΕΥΓΕΝΗΣ

Υπάρχουν κάποιοι άνθρωποι που μᾶς φαίνονται πολύ οἰκεῖοι γιατί συνεχῶς μᾶς προσφέρουν.

Τὸν καλὸ τους λόγο, τὸν χρόνο τους, τὸ ἐνδιαφέρον νὰ μᾶς ἀκούσουν, τὴν καραμελίτσα τους καὶ ὅτι ἄλλο. Ὅταν ἔρθει ἡ ὥρα νὰ μιλήσουμε γι' αὐτοὺς καταλαβαίνουμε ὅτι δὲν τοὺς γνωρίζουμε καθόλου, γνωρίζουμε μόνο αὐτὰ που ἔκαναν γιὰ μᾶς. Τόσο κλεισμένοι στὸν ἑαυτό μας εἴμαστε.

Ζοῦν ἀναμεσὰ μας. Ἄνθρωποι τῆς σιωπῆς καὶ τῆς προσφορᾶς. Κάθε σιωπηλὸς δὲν εἶναι ἀπαραίτητα ἀξιόλογος, ἀλλὰ πολλοὶ ἀξιόλογοι εἶναι συνήθως σιωπηλοί, ἐκτός ἂν τὸ διακόνημά τους ἢ κάποιος σοβαρὸς λόγος τοὺς ἀναγκάζει νὰ μιλοῦν.

Αὐτοὶ ἴσως εἶναι τὰ πιὸ γνήσια παιδιὰ τοῦ Μεγάλου Σιωπηλοῦ που ὑπομονετικὰ μᾶς περιμένει νὰ σταματήσουμε τὰ κάθε λογῆς ἄσκοπα πηγαινέλα πνευματικὰ καὶ μὴ καὶ νὰ σταθοῦμε ν' ἀκούσουμε τὴν Ἀγάπη που μᾶς ἔχει.

Ἐνας τέτοιος ἄνθρωπος πέρασε στὴν ἄλλη ζωὴ, τὴν πραγματικὴ, ὅπως ἡ ἴδια ἔλεγε, στὶς 9 Δεκεμβρίου τοῦ 2006, ἡ Μαρία Πετρίδου.

Εἶχε ἀπὸ τὴν οἰκογένειά της πνευματικὲς ρίζες μέσα στὴν Ὁρθοδοξία. Ὁ παππούς της ἦταν ἱερεὺς καὶ ἡ γιαγιά της, ἡ πρεσβυτέρα, ἦταν τὸ ἀγαπημένο πρόσωπο τῶν παιδικῶν της χρόνων που συχνὰ μνημόνευε γιὰ τὶς συμβουλὲς που τῆς ἔδινε.

Τελείωσε τὴν Παιδαγωγικὴ Ἀκαδημία στὸ τμήμα νηπιαγωγῶν καὶ ἐργάσθηκε σὲ νηπιαγωγεῖα τῆς περιοχῆς. Γιὰ ὅσους τὴν γνώριζαν δὲν θὰ φανεῖ παράξενο που διέθεσε τὰ χρήματα τοῦ πρώτου μισθοῦ της γιὰ ν' ἀγοράσει δῶρα γιὰ τὴν πενταμελὴ οἰκογενεῖά της μὲ πρῶτο τιμώμενο πρόσωπο τὴν γιαγιά της.

Ἀργότερα τελείωσε Δημοσιογραφικὴ Σχολὴ πέτυχε στὶς ἐξετάσεις στὸ Ι.Κ.Α. καὶ ἔφθασε στὴν θέση τῆς προϊσταμένης τοῦ Γραφείου Τύπου τοῦ Διοικητοῦ. Τόσο ἀγαπητὴ γιὰ τὴν καλοσύνη καὶ τὴν ἐργατικότητά της ἦταν, που καμία πολιτικὴ ἀλλαγὴ δὲν τὴν μετακίνησε ἀπὸ τὴν θέση της.

Νὰ τι λένε γι' αὐτὴν οἱ οἰκεῖοι της καὶ κάποιοι πνευματικοὶ ἀδελφοὶ της.

- Ἄνθρωπος πρᾶος, εἰρηνικός, σεμνός. Ἀνοιχτὴ πρὸς ὅλους χωρὶς ἴχνος καχυποψίας. Ὅλα τὰ ἔβλεπε ἀπὸ τὴν θετικὴ τους πλευρά. Ζητοῦσε εὐκόλα συγγνώμη καὶ εὐκόλα συγχωροῦσε. Δικαιολογοῦσε τοὺς πάντες καὶ τὰ πάντα χρησιμοποιώντας κάποιον λόγο ἀπὸ τὴν διδασκαλία τοῦ Κυρίου μας. Στὶς συζητήσεις ὑποχωροῦσε μὲ καλοσύνη, ἂν τὴν διέκοπταν καὶ ἄφηνε τοὺς ἄλλους νὰ μιλήσουν. Γενικῶς ἦταν ὑποχωρητικὴ γιὰ ὅτιδήποτε καταλάβαινε ὅτι κάποιος ἄλλος τὸ θέλει. Γελαστή, δὲν παραπονιόταν ποτέ, δὲν γνώριζε τί θὰ πεῖ ταραχὴ, ἀπαισιοδοξία, ἀπογοήτευση. Εἶχε πίστη στὸν Θεὸ καὶ τὴν Πρόνοιά του.

Ἀθόρυβη, διακριτικὴ, που ὅμως δὲν περνοῦσε ἀπαρατήρητη καθὼς ἡ διάθεσή της γιὰ προσφορὰ πρόδιδε τὴν παρουσία της.

Τακτικὰ μιλοῦσε γιὰ τὸ πρόσκαιρο αὐτῆς τῆς ζωῆς καὶ τὶς ἐξετάσεις που δίνουμε πρὶν περάσουμε στὴν ἄλλη τὴν πραγματικὴ. Ἡ νησιεῖα, ἡ προσευχὴ

καὶ ἡ ἐλεημοσύνη ἦταν τρόπος ζωῆς. Ἀγαποῦσε πολὺ τὰ πνευματικοῦ περιεχομένου βιβλία καὶ πάντοτε πρὶν κοιμηθεῖ μεσημέρι ἢ βράδι διάβαζε. Ἐπίσης τῆς ἄρεσε νὰ δωρίζει τέτοιου εἴδους βιβλία.

Αὐτὸ ποῦ κυρίως τὴν ἐνδιέφερε ἦταν ἡ Πίστη μας καὶ ἡ ἐφαρμογὴ τῆς στὴν καθημερινή ζωή. Ἀπὸ αὐτὴν ἀντλοῦσε τὸν καλὸ λόγο μὲ τὸν ὁποῖο βοηθοῦσε τοὺς συναδέλφους καὶ τοὺς φίλους τῆς. Δὲν ἀρνιόταν σὲ κανέναν τὴν βοήθεια, πνευματικὴ καὶ ὑλική. Εἶχε μιὰ ἀνοιχτὴ ἀγκαλιὰ γιὰ ὅλους. Μοίραζε ἀγάπη, χαμόγελο, παρηγοριά.

Σὲ πρόσφατη συζήτησή τῆς μὲ φιλικό τῆς πρόσωπο ἔλεγε: Θὰ πᾶμε στὸν Κύριο. Τὶ θὰ ποῦμε ἂν δὲν ἀγαποῦμε καὶ δὲν ἐλεοῦμε τὸν συνάνθρωπο;

Πάντοτε τὰ χέρια τῆς ἦταν γεμάτα. Καραμελίτσες, εἰκονίτσες, ὅ,τι εἶχε. Ἄν τῆς ζητοῦσες συλὸ νὰ γράψεις στὸ χάριζε. Ἄν ἔβλεπε ὅτι κάτι σοῦ ἄρεσε καὶ

δὲν τὸ ἔπαιρνες, ἔβρισκε τρόπο νὰ στοῦ πάρει καὶ νὰ στοῦ χαρίσει. Γιὰ παράδειγμα, δῆθεν γιὰ κάποιον ἡλικιωμένο πρόσωπο τοῦ σπιτιοῦ.

Τὸ φιλανθρωπικὸ τῆς ἔργο ἦταν μεγάλο καὶ μόνο ὁ Θεὸς τὸ γνωρίζει σὲ ὅλη του τὴν ἔκταση. Ἐνα ἀπὸ τὰ ἰδιαίτερα χαρίσματά τῆς ἦταν νὰ βοηθᾶι ὅσους ἔρχονταν σ' αὐτὴν ταραγμένοι νὰ φεύγουν ἤρεμοι καὶ χαρούμενοι.

Σὲ πολλοὺς ἀπὸ ἐμᾶς εἶχε μοιράσει κατάλογο μὲ τοὺς Ἀγίους καὶ τὶς παθήσεις ποὺ μποροῦν νὰ θεραπεύσουν σύμφωνα μὲ τὰ χαρίσματα ποὺ ἔλαβαν ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ Χριστὸ ὁ ὁποῖος, ὅπως ἀναφέρεται στὸ ἔντυπο, θὰ πρέπει νὰ εἶναι τὸ κέντρο τῶν προσευχῶν μας. Μᾶς εἶχε μοιράσει καὶ τοὺς Ψαλμοὺς ὅπως τοὺς εἶχε

παραλάβει ο Γέροντας Παΐσιος από τον άγιο Άρσένιο τον Καππαδόκη για παρόμοια χρήση.

Είχε συνδεθεί με τον Ναό μας, παρ' ότι δεν ήταν ένοριτίσσο και παρακολουθοῦσε τὰ Θεολογικά Μαθήματα από τὸ 1982, πού άρχισε ὁ π. Βασίλειος σὲ αἴθουσα σὸν περίβολο τοῦ Ἰ. Ναοῦ καὶ κατόπιν, σὴν Πνευματικὴ μας Ἑστία μέχρι τὰ τέλη Νοεμβρίου 2006. Ἦταν ἡ πρώτη πού εἶχε ζητήσει εὐλογία νὰ μαγνητοφωνεῖ τὶς ὁμιλίες. Κατὰ τὰ 24 αὐτὰ χρόνια, ὅπως μᾶς εἶπε ὁ σύζυγός της, ἔγραψε περὶ τὶς 3.000 κασσέπτες με ὁμιλίες ἀπὸ τὰ Θεολογικά μας μαθήματα!

Ἀκόμα καὶ ὅταν ἔλειπε ἀπὸ τὴν αἴθουσα τῆς Ἑστίας μας, ἦταν ἐκεῖ. Μὲ χαρὰ τὴν περιμέναμε οἱ πνευματικὲς ἀδελφές της νὰ κουβεντιάσουμε τὰ πνευματικὰ καὶ τὰ καθημερινὰ καὶ νὰ πιοῦμε, ὅπως ἔλεγε, τὸν “εὐλογημένο καφούλη νὰ συνέλθουμε”. Ὑστερα, περπατῶντας γιὰ τὸ σπιτί, σὲ ὅλη τὴν διαδρομὴ ἐπαναλάμβανε με τὴν παρέα της ὅσα ἄκουσε καὶ στεκόταν σὲ ὅσα τὴν ἐντυπωσίασαν.

Τὴν τελευταία ἑβδομάδα τοῦ Νοεμβρίου αἰσθάνθηκε ἀδιαθεσία καὶ σὲ λίγο ἔμαθε ὅτι εἶχε νὰ ἀντιμετωπίσει μιὰ βαρεῖα ἀσθένεια. Ὅλοι εἶχαν ἐκπλαγεῖ ἀπὸ τὴν ἡρεμία με τὴν ὁποία ἀντιμετώπιζε τὸ γεγονός καὶ ἀπὸ τὸ ὅτι δεν ἔχασε τὸ χαμόγέλό της. Τὴν ἑβδομάδα τοῦ ἐπίσης ἀγαπημένου της Ἁγίου Νικολάου, ἐπιδεινώθηκε ἡ κατάστασή της καὶ ἔγινε εἰσαγωγή της σὸν Εὐαγγελισμό. Τότε ἔχασε τὴν δυνατότητα τῆς κατανοητῆς ἐπικοινωνίας με τὸν λόγο ὅμως ἔλεγε ὀλοκάθαρα μιὰ φράση “Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ἐλέησόν με” κάνοντας τακτικά τὸν σταυρό της. Ἐπίσης ἔλεγε κάποια φράση ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο γιὰ τὸ πρόσκαιρο αὐτῆς τῆς ζωῆς. Δέχθηκε με μεγάλη εὐχαρίστηση καὶ ἀνακούφιση νὰ μεταλάβει με νεῦμα πού ἔκανε ὅταν ὁ σύζυγός της τῆς τὸ πρότεινε. Τὴν ἐπόμενη ἡμέρα ἔφυγε ἀπὸ αὐτὸ τὸν μάταιο κόσμο πού ὅπως ἔλεγε, τὸν ἤθελε διαφορετικὸ ἀπὸ ὅ,τι εἶναι σήμερα. Ἐφυγε με τὸν ἴδιο ἡρεμο τρόπο πού ἔφυγαν ἡ γιαιγία της ἡ πρεσβυτέρα καὶ οἱ γονεῖς της.

Αὐτὸ πού ἐντυπωσιάζει εἶναι πῶς ταίριαζε με ὅλους καὶ γιὰ τὸν καθένα ἦταν ὁ “ἄνθρωπός τους”, ἡ καλή καὶ ἐπιστήθια φίλη.

«Καὶ τώρα πού ἔφυγε νομίζω ὅτι εἶναι δίπλα μου. Αἰσθάνομαι τὴν παρουσία της».

Ἴσως αὐτὴ τὴν χρονιά, δεν πρέπει νὰ ζητήσουμε ἀπὸ τὸν Χριστὸ νὰ κρατήσσει σὴν ζωὴ τοὺς ἀγαπημένους μας, ἢ ἐμᾶς, γιαιτὶ μπορεῖ νὰ μὴν εἶναι γιὰ τὸ συμφέρον τῶν ψυχῶν μας ἀλλὰ νὰ Τὸν παρακαλέσουμε νὰ μᾶς βοηθήσει νὰ γνωριστοῦμε πρὶν χωριστοῦμε.

Κι' ἂν αὐτὸς ὁ πόθος ἔχει καθεῖ ἀπὸ τὶς ψυχές μας, ἄς μᾶς χαρίσει τοῦλάχιστον αὐτόν.

Γεωργία Καλογεράτου

Η ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΜΑΣ

Τὰ παιδιά τοῦ Νεανικοῦ μας Κέντρου δίνοντας τὴν δική τους διάσταση στὶς Ἀπόκριες, σᾶς προσκαλοῦν νὰ διασκεδάσετε μαζί τους μὲ μιὰ χαρούμενη θεατρικὴ παράσταση!

Τὴν Κυριακὴ, **11 Φεβρουαρίου** (Κυριακὴ τῶν Ἀπόκρεω), στὶς **7³⁰** μ.μ., σὴν αἴθουσα ΔΕΛΦΟΙ, τοῦ Πνευματικοῦ Κέντρου Ρουμελιωτῶν (ὁδὸς Σίνα καὶ Ἀραχώβης), θὰ βάλουν ὅλη τους τὴν τέχνη γιὰ νὰ σᾶς παρουσιάσουν τὸ παραμῦθι τῶν ἀδελφῶν Γκρίμ «**Ἡ Χρυσὴ Χήνα**».

Ἡ διασκευή, ἡ σκηνοθεσία καὶ ἡ γενικότερη ἐπιμέλεια τοῦ θεατρικοῦ ἔργου εἶναι τῆς κ. Μαρίας Διαμαντῆ, τὰ δὲ σκηνικὰ θὰ φιλοτεχνήσῃ ἡ κ. Λία Καρζῆ-Κρασανάκη.

Ἡ εἴσοδος εἶναι ἐλεύθερη. Ἐσεῖς, ὅμως, εἶσθε ὑποχρεωμένοι νὰ δώσετε τὸ παρὸν μὲ ὅσο μεγαλύτερη συνοδεία μπορεῖτε. Τὴν παρουσία μας τὴν ὀφείλουμε στὰ παιδιά μας!

Η ΕΝΟΡΙΑ ΩΣ ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΡΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΑΤΗΧΗΣΕΩΣ

Ομιλίες μὲ σκοπὸ νὰ βοηθηθοῦμε σὴν πνευματικὴ μας ζωὴ γίνονται σὴν ἐνορία μας:

* Κάθε **ΚΥΡΙΑΚΗ** πρωΐ, μετὰ τὴν Θ. Λειτουργία, ἀπὸ τὶς **11³⁰** ἕως τὶς **1³⁰** τὸ μεσημέρι, σὴν Πνευματικὴ μας Ἐστία (ὁδὸς Μαυρομικάλῃ 96), μὲ γενικὸ θέμα «**Ἡ δομὴ καὶ λειτουργία τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς. Ἡ ὑγεία καὶ ἡ Παθολογία τῆς**».

Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἀναπτύξεως τοῦ θέματος γίνεται διάλογος μὲ τοὺς ἀκροατές.

Πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ὁμιλίας παρατίθεται δωρεὰν ἓνα μικρὸ πρόγευμα

πρὸς ἀναψυχὴν τῶν προσερχομένων εὐθὺς μετὰ τὴ Θ. Λειτουργία.

* Κάθε **ΤΡΙΤΗ** (Μαυρομικάλῃ 96): **6⁰⁰ - 7⁰⁰** μ.μ. **ΘΕΟΛΟΓΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ** μὲ θέμα «**Λειτουργικὴ Ζωὴ καὶ καθημερινὴ ζωὴ**».

Ἡ **ΣΧΟΛΗ ΣΥΖΥΓΩΝ & ΓΟΝΕΩΝ** λειτουργεῖ κάθε Τρίτη **7⁰⁰ - 8⁰⁰** μ.μ.

Ἐπεύθυνος Συνάξεων: π. Βασίλειος Βολουδάκης.

* Κάθε **ΤΕΤΑΡΤΗ** ἀπόγευμα, σὶὸ Παρεκκλήσιο τοῦ Ἁγ. Νεκταρίου μετὰ τὸν Ἑσπερινὸ καὶ τὴν Παράκληση οἱ ὁμιλίες ἔχουν γενικὸ θέμα: «**Ἐρευνῶντας καὶ μαθητεύοντας σὴν Ἁγία Γραφή**».

Ἐπεύθυνος-Συντονιστής: π. Φίλιππος Μίαρης.

